

Ikt. sz.: NOB-40/78-2/2015.

NOB-21/2015. sz. ülés
(NOB-37/2014-2018. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Nemzeti összetartozás bizottságának**
2015. december 8-án, kedden, 9 óra 02 perckor
az Országház Esterházy János tanácstermében megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés résztvevői</i>	4
<i>Elnöki bevezető</i>	5
<i>Határozatképesség megállapítása, napirend elfogadása</i>	5
<i>Szijártó Péter külgazdasági és külügyminiszter éves meghallgatása</i>	5
<i>Szijártó Péter tájékoztatója</i>	5
<i>Kérdések, észrevételek</i>	12
<i>Szijártó Péter válaszadása, reagálása</i>	23
<i>Magyar Levente válaszadása, reagálása</i>	32
<i>Kalmár Ferenc válaszadása, reagálása</i>	33
<i>Az ülés berekesztése</i>	38

Napirendi javaslat

1. Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter éves meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **Pánczél Károly (Fidesz)**, a bizottság elnöke
Szabolcs Attila (Fidesz), a bizottság alelnöke
Szászfalvi László (KDNP), a bizottság alelnöke

Bóna Zoltán (Fidesz)
Ander Balázs (Jobbik)
Szávay István (Jobbik)
Kiss László (MSZP)

Varga Szimeon bolgár nemzetiségi szószóló
Alexov Lyubomir szerb nemzetiségi szószóló

Helyettesítési megbízást adott

Petneházy Attila (Fidesz) Szabolcs Attilának (Fidesz)
Dunai Mónika (Fidesz) Bóna Zoltánnak (Fidesz)

A bizottság titkársága részéről

Dr. Sándor Tamás, a bizottság munkatársa

Meghívottak

Hozzászólók

Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter
Magyar Levente gazdaságdiplomáciaért felelős államtitkár
(Külgazdasági és Külügyminisztérium)
Kalmár Ferenc András, Magyarország szomszédságpolitikájának
fejlesztéséért felelős miniszteri biztos

(Az ülés kezdetének időpontja: 9 óra 02 perc)

Elnöki bevezető

PÁNCZÉL KÁROLY (Fidesz), a bizottság elnöke, továbbiakban: ELNÖK: Jó reggelt kívánok! Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Bizottság! Kedves Megjelentek! Nagy szeretettel köszöntök mindenkit a Nemzeti összetartozás bizottsága mai ülésén. Külön nagy tisztelettel köszöntöm Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter urat, Magyar Levente gazdaságdiplomáciáért felelős államtitkár urat és Kalmár Ferenc András urat, Magyarország szomszédságpolitikájának fejlesztésért felelős miniszteri biztos urat. Köszönöm miniszter úrnak, hogy elfogadta meghívásunkat az éves meghallgatásra és rendelkezésünkre áll.

Határozatképeség megállapítása, napirend elfogadása

Tisztelt Bizottság! Megállapítom, hogy a bizottság határozatképes. Dunai Mónika képviselő asszonyt Bóna Zoltán képviselő úr helyettesíti, Petneházy Attilát pedig Szabolcs Attila.

Nagy tisztelettel köszöntöm még a bizottság munkájában részt vevő nemzetiségi szószólókat, Varga Szimeon urat és Alexov Lyubomir urat.

Kérdezem a bizottságot, hogy a kiküldött napirendet, amely egy napirendi pontból áll, miniszter úr meghallgatásából, elfogadja-e. Aki igen, az, kérem, most szavazzon! (Szavazás.) Köszönöm szépen. Volt-e nem? (Nincs jelzés.) Tartózkodás? (Nincs jelzés.) Nem volt.

A bizottság egybehangzó igennel a napirendet elfogadta, így rátérünk a napirendi pontunkra.

Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter éves meghallgatása

Tisztelettel felkérem Szijjártó Péter miniszter urat, hogy a tájékoztatóját tartsa meg.

Szijjártó Péter tájékoztatója

SZIJJÁRTÓ PÉTER külgazdasági és külügyminiszter: Köszönöm szépen.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Köszönöm szépen a lehetőséget, hogy itt, a Nemzeti összetartozás bizottságában is számot adhatok az elmúlt 1 éves tevékenységünkről. Ha nem haragszanak, akkor lehet, hogy egy év és néhány hónapra vissza fog nyúlni, tekintettel arra, hogy 2014 szeptemberében volt módom utoljára önökkel találkozni, ha jól emlékezem, ráadásul nem is így, ebben a szűk körben, hanem több bizottság együttes ülésén kerítettek sort a meghallgatásomra.

Amikor nemzeti összetartozásról és annak közigazgatási leképeződéséről beszélünk, akkor az alapvetően a magyar kormányzati struktúrában a Miniszterelnökség hatáskörébe tartozó kérdés, ugyanakkor természetesen a Külügyminisztérium és annak apparátusa, valamint a magyar diplomácia nem hogy nem húzhatja ki magát ezen feladatok felelőssége és teljesítése alól, hanem egyenesen a kötelezettségei közé tartozik a nemzeti összetartozás erősítése, valamint a határon túli magyar nemzeti közösségek érdekeinek képviselete és érdekeinek érvényesítése. Ráadásul vannak bizonyos szakterületek, amelyek pedig kifejezetten a határon túl élő magyar nemzeti közösségek szempontjából kiemelten fontosak és a Külgazdasági és Külügyminisztérium hatáskörébe tartoznak, ezért is köszönöm a lehetőséget arra vonatkozólag, hogy itt most eszmét cserélhetünk.

Először is szeretném önöknek jelezni, hogy április 1-jével Kalmár Ferenc urat miniszteri biztossá neveztük ki, aki amellett, hogy a szomszédságpolitika fejlesztéséért felel, a kisebbségi vegyes bizottságok társelnöki pozícióját is birtokolja. Ebben a funkciójában dolgozik, és nemcsak a határon túl élő magyar nemzeti

közösségekkel tart fenn közvetlen és folyamatos kapcsolatot, hanem a Magyarországon élő nemzeti kisebbségekkel, kisebbségi önkormányzatok vezetőivel is lefolytatta a szükséges konzultációkat.

Tisztelt Képviselőtársaim! Azt gondoltam, hogy néhány mondatot mondanék általánosságban a szomszédos országokhoz fűződő viszonyainkról, majd utána egyenként, egy-egy fontosabb reláció kapcsán néhány dolgot szeretnék kiemelni, és utána természetesen állok rendelkezésre minden vonatkozó kérdésben.

Hogyha a Kárpát-medencei kapcsolatrendszerünket, a közép-európai kapcsolatrendszerünket vizsgáljuk, akkor azt gondolom, vegyes képet kapunk, hiszen vannak olyan országok, amelyekkel most olyan jó a kétoldalú kapcsolatrendszerünk, amilyen még soha nem volt - ilyen Szerbia és Szlovákia -, és vannak olyan országok, amelyekkel viszont soha olyan rossz nem volt a politikai kapcsolatrendszerünk, mint most - ilyen Horvátország -, és Románia kapcsán is komoly kihívásokkal küzdünk, talán ez a legdiplomatusabb vagy politikailag legkorrektebb kifejezés ebből a szempontból.

Szlovákia és Szerbia esetében az elmúlt időszakban egészen a közelmúltig komoly kihívásokkal, feszültségekkel és történelmi tehertételekkel volt nehezítve a kétoldalú kapcsolatrendszer, azonban az az újfajta megközelítés, amelyet mind a szlovák, mind a szerb szomszédainkkal kapcsolatban alkalmazunk, azt gondolom, hogy beváltotta a hozzá fűzött reményeket, merthogy mind Szlovákia, mind Szerbia esetében a pragmatikus együttműködésre helyeztük, helyezzük a hangsúlyt a kétségtelenül jelen lévő forró témák tudomásulvétele mellett. Ugyanakkor arról már többször volt módom beszélni, hogy én nem tartanám eredményesnek és nem tartanám helyesnek sem azt a politikát, ami nagyjából abból áll, hogy menjünk oda, rúgjuk be az ajtót és tegyük le a legforróbb témákat az asztalra, és mondjuk azt, hogy amíg ezekben nincsen előrelépés, addig nem vagyunk hajlandók másról beszélni.

Ez egy irányzat, én nem vitatom, hogy ez egy legitim felvetés lehet, de én nem tartom hatékonynak. Sokkal inkább hatékonynak gondolom azt a politikát, amelyik először a kölcsönös bizalom megteremtésére helyezi a hangsúlyt, olyan lehetőségeket, olyan ügyeket keres, amelyek mentén pragmatikusan, a hatékonyság kritériumával tudunk együttműködni, és ezen biztos talapzatra ráállva már, azt gondolom, nagyobb esély mutatkozik, vagy kell hogy mutakozzon arra, hogy a kétségtelenül jelen lévő forró és nehéz ügyeket meg tudjuk oldani. De én azt gondolom, hogy itt a sorrendiség a fontos. Először kell bizalmat építeni, először kell olyan közös sikereket elérni, amelyek megteremthetik egyrészt a lelkiállapotot, másrészt meg a biztos alapot arra, hogy a nehéz ügyeket is a siker reményével meg tudjuk vitatni, mert a nehéz ügyeket most is meg tudjuk vitatni, csak a siker reménye nélkül, mi meg azt gondoljuk, hogy a nehéz ügyeket a siker reményével kell megvitatni. Nem azért akarunk valamit megvitatni, hogy megvitassuk, hanem azért akarjuk megvitatni, hogy sikert érjünk el.

Szeretném önöknek jelezni, hogy mind szlovák, mind szerb relációban ezt a politikánkat a helyi magyarok képviselőivel egyeztetve folytatjuk. Tehát minden egyes esetben, amikor magyar-szlovák vagy magyar-szerb kétoldalú ügyekben lépéseket teszünk, azt mind az MKP-val, mind a VMSZ-szel mi leegyeztetjük. Tehát mi nem vindikáljuk magunknak a jogot és a képességet arra, hogy a helyi magyar közösség feje fölött vagy a helyi magyar közösséget figyelmen kívül hagyva tegyünk lépéseket az ottani magyar közösségekkel kapcsolatban, mert azt gondoljuk, hogy a leginkább ők, tehát a helyi magyar nemzeti közösség tudja, hogy mire van szüksége, és azt nem mi, innen Budapestről fogjuk megmondani, hanem az alapján járunk el - nyilván egy általános politikai stratégiába illesztve -, amit a helyi magyar nemzeti közösség fontosnak és jónak tart.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ha megengedik, akkor Szlovákia ügyében szeretném elmondani, hogy komoly infrastrukturális sikereket értünk el, hiszen a Közép-Európában oly fontos észak-déli összeköttetések ügyében gyakorlatilag kizárólag

magyar-szlovák sikerekről beszélhetünk. Végre sikerült összekötni a két ország gázvezetékrendszereit, ami a magyar és szlovák energiabiztonsághoz jelentős mértékben hozzájárul és olyan új határátkelőket, határátkelési lehetőséget adtunk át, amelyek nyomán a magyarországi és a felvidéki magyar közösségek élete is könnyebbé vált és a kapcsolattartásuk is könnyebbé vált.

Emellett pedig azt láthatják, hogy közösen lépünk fel olyan rendkívül fontos európai és világpolitikai kérdésekben, amelyek kapcsán talán régen kevésbé lett volna elképzelhető, hogy éppen egy magyar-szlovák együttműködés jön létre. Például az Európai Unió történetének legsúlyosabb kihívása, a bevándorlási válság esetében is jól láthatóan, amikor az alapértékekről van szó, akkor az egy magyar-szlovák együttműködéssé szálkásodott le a végére, hiszen Magyarország és Szlovákia vitte végig a kötelező betelepítési kvótákkal szembeni küzdelmet az egyelőre lehetséges végpontig, tehát az európai bírósági beadványig.

Mind Magyarország, mind Szlovákia álláspontja világos ebben a kérdésben, a kötelező betelepítési kvótákról született európai döntés minden lehetséges vonatkozó európai uniós szabályt megszegett, így azt gondoljuk, hogy ezzel az európai döntéssel gyakorlatilag egy európai szerződésekkel és európai értékekkel szemben álló helyzet jött létre. A belügyminiszterek tanácsában született döntés megsértett valamennyi vonatkozó európai uniós szabályt, ezért nemcsak Magyarországnak, nemcsak Szlovákiának, hanem az egész Európai Uniónak, sőt egész Európának az az érdeke, hogy ez a döntés ne legyen egy pillanatnál többet sem hatályban, magyarul, az az érdekünk, hogy az Európai Bíróság mondja ki, hogy az a döntés érvénytelen.

Ebben az ügyben és még jó néhány, egyébként Magyarország számára fontos nemzetközi és európai kérdésben szoros magyar-szlovák együttműködést folytatunk, és én azt gondolom, hogy ennek az együttműködésnek a fontossága a jövőben is fenn fog maradni. 2016 márciusában Szlovákiában parlamenti választásokat rendeznek, nyilvánvalóan ez befolyásolhatja a kétoldalú kapcsolatrendszert, azonban, ahogy a közvélemény-kutatásokból tájékozódunk és a szlovák partnereinktől tájékozódunk, úgy látszik, hogy ugyanazokkal kell majd tovább dolgoznunk együtt, akikkel dolgoztunk eddig.

Szeretném önöket tájékoztatni arról, hogy az MKP-val való együttműködésünk folyamatos. Az MKP-val folyamatosan egyeztetjük Felvidékkel, a felvidéki magyarsággal és úgy általában a Szlovákiával kapcsolatos politikai lépéseinket, de még egyszer mondom, hogy a kötelező betelepítési kvóták európai szabályokkal ellentétes elfogadása nyomán előállt helyzet kezelésében a magyar-szlovák együttműködés most rendkívül fontos.

Talán engedjék meg, hogy itt tegyek egy kitérőt arra vonatkozólag - mert Szlovákia esetében van ennek a legnagyobb jelentősége -, hogy amikor a magyar nemzeti közösségekkel való kapcsolattartásról beszélünk, akkor általában magas dimenziójú kérdésekről szoktunk gondolkodni, de én azt javaslom, hogy nézzünk egyet lejjebb is, és nézzük meg, hogy vajon a fizikai lehetősége megvan-e a kapcsolattartásnak a határainkon túl vagy a határ másik oldalán élő magyar nemzeti közösségekkel, mert ha megnézzük, akkor világosan látjuk, hogy Magyarország határai ma rendkívül ritkán átjárhatóak. Tehát a helyi és a határ túloldalán élő magyar nemzeti közösségek számára rendkívüli nehézségeket okoz az anyaországgal való kapcsolattartásban, hogy a légvonalban 2-2,5 kilométeres távolságok megtételéhez 40-50-60 vagy 70 kilométert kell menni. Ez egy olyan kérdés, azt gondolom, ami, ha valaki tájékozódik a helyi magyar közösségek életéről valóban, és nemcsak holisztikus eszméket gyárt, akkor láthatja, hogy vannak ilyen mindennapi kérdések, amiket meg kell oldani. Ma Magyarország határain 101 határátkelési pont, határátkelési lehetőség van, ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy 22 kilométerenként van egy, és Nyugat-Európában 2,5-3 kilométerenként vannak határátkelési lehetőségek, tehát nyilvánvalóan ezen a helyzeten jelentősen javítani kell.

Szlovákia esetében 33 meglévő határátkelési pontról beszélünk, ebből 2010 óta 9 nyílt meg és jelenleg előrehaladott tárgyalásokat folytatunk, sőt még karácsony előtt átadjuk a következő határhidat Abaújszárnánál, így 2010 óta 10-re fog nőni a magyar-szlovák határon az új határátkelési lehetőségek száma. Ráadásul 2 új autópályakapcsolat is létre fog jönni remélhetőleg 2018-ig, és az új komáromi híd előkészítése érdekében is szorosan dolgozunk együtt a szlovák féllel, akivel egyébként megállapodásunk van arról, hogy 2014-2020 között legalább 10 új kisléptékű határátkelési lehetőséget fogunk átadni.

Ha megengedik, mennék tovább Ukrajna irányába. Kétségtelenül a szomszédos országok közül Ukrajna van a legnehezebb helyzetben, Ukrajna területén háború zajlik. Gyakran szoktuk azt mondani, hogy az Európai Uniónak, de talán egész Európának a II. világháború lezárása óta soha nem kellett még annyi és olyan súlyosságú kihívással egy időben szembenéznie, mint jelenleg. Ezen súlyos kihívások közül az egyik éppen a szomszédságunkban zajló háború, amelynek különös jelentősége van Magyarországnak szempontjából, hiszen egy 150 ezres nemzeti közösségünk él Ukrajna területén.

Szeretném elmondani önöknek, hogy Magyarország határozottan kiáll Ukrajna függetlensége, szuverenitása és területi integritása mellett. Természetesen a közös európai döntésekhez tartjuk magunkat, ugyanakkor arra is szeretném felhívni a figyelmet, hogy amikor a minszki megállapodások betartásának a szükségességéről beszélünk, akkor a minszki megállapodások minden fél által történő betartásáról beszélünk. Tehát a minszki megállapodásokat nemcsak Oroszországnak kell betartania, hanem a minszki megállapodásokat minden félnek be kell tartania, mert az ukrajnai helyzet békés rendezéséhez csak ezen keresztül vezet az út, tehát a minszki megállapodást minden részes félnek be kell tartania.

Szeretném azt is elmondani, hogy bár tartjuk magunkat természetesen a közös európai döntésekhez, azért azt látni kell, hogy a közös európai döntéseknek különböző hatása van a különböző európai uniós tagországokra. Például Magyarországnak az Oroszország ellen elrendelt szankciók és az Oroszország által adott válaszlépések, az embargós intézkedések az elmúlt 1,5-2 esztendőben majdnem 3 milliárd dollárnyi exportvesztést okoztak. Persze, ez megint egy nagy szám, egy makroszám, ami fölött hajlandók lennénk átsiklani, de ez 3 milliárd dollár veszteség magyar vállalati szinten, tehát a magyar vállalatok 3 milliárd dollárnyi exportkiesést voltak kénytelenek elszenvedni az elmúlt időszakban a szankciós intézkedések miatt. Most arról már nem beszélek, hogy az ukrán gazdaság visszaesése, az orosz gazdaság általános visszaesése és ennek hatása a volt szovjet tagköztársaságok gazdaságainak visszaesésére összességében milyen károkat okozott a magyar nemzetgazdaságnak és a magyar külgazdaságnak, ezért csak szeretném leszögezni, én azt gondolom, hogy mind Oroszországnak, mind Ukrajnának, mind Európának és minden európai uniós tagországnak az az érdeke, hogy Ukrajnában a háború minél előbb véget érjen.

Itt szeretnék egy megjegyzést tenni arra vonatkozólag, főleg jobbkios képviselőtársaink részéről sokszor hangzik el bírálat arra vonatkozólag, hogy a magyar külpolitika vagy úgy általában a magyar kormány nem lép fel kellő erővel vagy kellő keménységgel a magyar nemzeti közösségek érdekében. Nézzék! Például Kárpátalja esetében volt ilyen bírálat az önök részéről. Azt nem gondolnám helyes döntésnek, hogy ha én megkérdezem a kárpátaljai magyarok képviselőit, hogy milyen álláspontot vigyünk egy ügyben, és ők azt mondják, hogy mondjuk, a 10-es skálán 6-os erősségig menjünk el egy ügyben, akkor én csak azért, hogy magamat mutogassam vagy csak azért, hogy keménykedjek, 8-as erősségig menjek el. Mi értelme lenne ennek? Tehát én azt gondolom, hogy keményen, határozottan ki kell állni a magyar nemzeti közösség érdekében, de ha a helyi magyarok képviselői azt kérik, hogy egy bizonyos ügyben egy bizonyos álláspontot vigyünk, akkor én nem látok indokot arra, hogy attól mi eltérjünk. Most főleg Kárpátalja esetében, az ukrajnai feszültségek

nyomán azt gondolom, hogy semmi esetre sem volna kifizetődő, semmi esetre sem volna helyes egy önmagáért való, fölöslegesen keménykedő politikát vinni. Mindig végrehajtjuk azt, amit a helyi magyarok kérnek, de annál soha nem lépünk akár egygyel sem tovább.

Természetesen fokozottan fel szoktuk hívni ukrainai partnereink figyelmét arra, hogy nemzetközi kötelezettségeik vannak a kisebbségi közösségekkel, a nemzeti közösségekkel kapcsolatban. Folyamatosan figyelemmel követjük a kisebbségi jogok alakulását Ukrajna területén, folyamatosan világossá tesszük az álláspontunkat, hogy sem az új nyelvtörvény kidolgozása, sem a közigazgatási reform során a magyar nemzeti közösség nem kerülhet rosszabb helyzetbe, mint amilyenben jelenleg van, s az önálló magyar tankerület létrehozása érdekében is folyamatosan fellépünk, még egyszer mondom, a helyi magyarokkal egyeztetve.

Szeretném önöknek elmondani, hogy a helyi választásokon a magyar nemzeti közösség képviselői kifejezetten jól szerepeltek, hiszen a 64 tagú kárpátaljai megyei közgyűlésbe a KMKSZ-UMDSZ közös listája a kis híján 10 százalékos választási eredmény nyomán 8 képviselőt delegálhat, emellett pedig Beregszászon Babják Zoltán, Nagyszőlősön pedig Bocskai István nyerte meg a polgármester-választást, Huszton és Técsőn pedig a magyarsággal együttműködő helyi ukrán politikusok nyerték a választást. Azt gondolom, hogy ez mindenképpen jó hír.

Szeretném önöknek elmondani azt is, hogy eddig 1,8 milliárd forintnak megfelelő pénzügyi segítséget nyújtottunk Kárpátalja számára. Ez alapvetően intézmények fenntartására megy, és itt sem kizárólag magyar intézmények támogatására adunk pénzt. Ezt is kifejezetten a helyi magyarság kérésére tesszük, mert nem akarunk semmifajta nemzetiség között feszültséget okozni azáltal, hogy kizárólag magyar intézményeket támogatnánk. Kifejezetten a helyi magyarokkal egyeztetésben mind a helyi magyar, mind a helyi ukrán intézményeket segítjük, emellett pedig a magyar pedagógusokat, lelkészeket, hitoktatókat, egészségügyi dolgozókat, valamint az óvodai gyermekétkeztetést külön is támogatja a kormány Kárpátalján.

Ami Romániát illeti, Victor Ponta miniszterelnöki tevékenységének következtében a két ország közötti politikai kapcsolatrendszer egy rendkívül mély szintre jutott. Victor Ponta az elmúlt hónapokban, amíg miniszterelnök volt, minden lehetőséget megragadott arra, hogy Magyarországot minősíthetetlen módon gyalázza, ezekre a gyalázkodásokra a magyar Külügyminisztérium mindig a kellő hangsúlyú és kellő keménységű választ megadta. Itt szeretnék egy általános kitérőt tenni, tisztelt elnök úr, ha megengedi.

A migrációs válság, a bevándorlási válság nyomán Európában, a diplomáciában, a külpolitikában egy meglehetősen új nyelvezet ütötte fel a fejét, amikor a diplomáciai finomkodás és az udvarias jegyzékváltások korát átvette a direkt fogalmazások idősza, és bizony, Magyarországra is válogatott sértések áradata zúdult. Ezekre a minősíthetetlen vádaskodásokra és kritikákra a magyar Külügyminisztérium mindig hangosan és mindig keményen megadta a választ, és szeretném önt, elnök úr és a képviselőtársaimat is biztosítani arról, hogy ha ezután is Magyarországot ilyen kritika éri, akkor a magyar Külügyminisztérium még az eddigieknél is keményebben fog visszavágni. Tehát aki szórakozik velünk, annak vissza fogunk vágni a jövőben is. Ebből nem vagyok hajlandó engedni, még akkor sem, ha értem én azt, hogy vannak olyan régi külpolitikai iskolák, amely régi külpolitikai iskolák ilyenkor a sunnyogás, az összehúzódkodás és az asztal alá bebújás taktikáját tartanak helyesnek. Ezt mi nem fogjuk magunkra nézvést sem kötelezőnek, sem elfogadhatónak venni.

Tehát ha valaki - már elnézést a profán megfogalmazásért, de - Magyarországnak a jövőben be fog szólni, akkor mi ugyanúgy vissza fogunk szólni, ugyanúgy be fogjuk hívni a nagykövetet, ugyanúgy be fogom küldeni a mi

nagykövetünket jegyzékkel, és ugyanúgy világossá fogjuk tenni, hogy Magyarországról csak a tisztelet hangján lehet beszélni, mert mi egy olyan nemzet, mi egy olyan ország vagyunk, amelyik megérdemli a tiszteletet és amelyiknek jár a tisztelet. Nem fogjuk hagyni és nem fogjuk elfogadni, hogy velünk akár Victor Ponta, akár Zoran Milanović, akár Faymann kancellár olyan hangnemben beszéljen, amelyet senki nem engedhet meg magának.

Tehát őszinte elismerésnek veszem azokat az ellenzéki és bizonyos újságírói körökből érkező kritikákat, amelyek arra vonatkoznak, hogy a magyar Külügyminisztérium miért szól vissza, miért nem húzza magát össze apróra, a „merjünk kicsik lenni” politikájának a Külügyminisztérium sem hajlandó engedni. Ezért aztán azt az óvodás mellékvágást már nem akarom idehozni, hogy soha nem mi kezdtük ezekben a konfliktusokban a gyalázkodást, de azt még egyszer mondom, nem fogjuk eltérni, hogy Magyarországgal és Magyarországról, a magyar emberekkel és a magyar emberekről tiszteletlenül beszéljenek.

Kétségtelen, hogy Romániával a politikai kapcsolatok mélyre jutottak, azonban azt is látni kell, hogy ugyanakkor az élet más területein az együttműködés továbbra is zökkenőmentesen zajlik, tehát a gazdasági, energetikai, infrastrukturális együttműködés tekintetében Romániára továbbra is stratégiai partnerként tekintünk, a magyar gazdaság második számú exportpiacáról beszélünk. Talán kevesen tudják, de Németország után Romániába exportáljuk a legtöbbet, ezért nekünk stratégiai fontosságú, hogy a román gazdaságnak és úgy általában Romániának jól menjen. Ez nemcsak a gazdaság miatt fontos, hanem az ott élő magyar nemzeti közösség miatt is fontos, mert minél jobban megy Romániának, nyilvánvalóan annál jobb életet tud élni ott helyben a magyar nemzeti közösség is.

Itt is szeretném leszögezni, hogy az RMDSZ-szel, annak elnökével folyamatos kapcsolatban vagyunk, és nem hozunk olyan döntéseket, nem teszünk olyan lépéseket, amelyek velük és Kelemen Hunor elnök úrral ne lennének egyeztetve. Ugyanakkor látni kell, hogy az elmúlt időszakban Románia a magyar nemzeti közösségek tekintetében nem teljesítette kötelezettségeit, nem minden esetben az európai normáknak megfelelően járt el. Csak egy-két példát mondanék önöknek, akár az egyházi és közösségi ingatlanok visszaszolgáltatása témájában, akár az erdélyi magyar orvosképzés ügyében nem előre-, hanem vissza-, illetve hátralépés történt. Ezt minden létező fórumon hangoztattuk, ezt többször megvitattam egyébként a külügyminiszter kollégámmal.

Jellemző egyébként - én egy viszonylag rövid ideje, tehát 1 év és 2 hónapja vagyok külügyminiszter -, hogy a most kinevezett kollégám a negyedik román külügyminiszter ez alatt az 1 év 2 hónap alatt, tehát a stabilitás és a hosszú távú kiszámíthatóság egyelőre nem nagyon ütötte fel a fejét a kétoldalú kapcsolatok tekintetében, de a mostani új, az újonnan kinevezett román külügyminiszterrel már felvettem a kapcsolatot. Egy pragmatikusnak tűnő, az európai politikában már többször megmerítkező külügyminiszterről van szó, reméljük, hogy az eddiginél jobb és pragmatikusabb együttműködésre nyílik majd lehetőség.

Szerbia ügyében szeretném önöknek a következőt elmondani: Szerbiával az együttműködésünk és a kétoldalú kapcsolataink soha nem voltak olyan jók, mint most, és azt is el kell ismerni, hogy a jelenlegi szerb kormány rendkívül komoly erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy ezt a mondatot el lehessen mondani. Tehát a jelenlegi szerb miniszterelnök személyesen és a kormánya politikailag is számos kockázatot is vállalva hozott olyan döntéseket, amelyek nyomán el lehet mondani, hogy Magyarország és Szerbia között gyakorlatilag egy történelmi csúcspontra értek a kétoldalú kapcsolatok. Tehát ha a negatívumokat elmondjuk más országok tekintetében, érdemes a pozitívumokat is kiemelni, hogy minden idők legjobb kapcsolata van a két ország között. Ennek a jelentőségét abban lehetett lemérni, hogy amikor a két ország határára kerítést kellett építeni, akkor a szerbek

világosan megértették és tudomásul vették, hogy ez egy olyan lépés, amely bár a magyar-szerb határon történik meg, de nem Magyarországról és nem Szerbiáról szól, hanem az európai politika olyan alkalmatlanságáról és képmutatásáról szól, amelynek kapcsán a magyar kormány lépéskényszerbe került és meg kellett védenie mind Magyarországot, mind az Európai Uniót vagy a schengeni zóna déli határát.

Szeretném önöknek bejelenteni azt, hogy magyar-szerb kormányzati csúcsot rendeztünk a közelmúltban Budapesten, a jövő esztendőben mindegyre Belgrádban kerül sor, tehát ez évente megrendezésre kerül. Azt gondolom, az mindenképpen beszédes volt, hogy a kormánycsúcson a szerb kormány delegációjában ott ült a vajdasági magyarok vezetője és a magyar kormány delegációjában pedig ott ült a magyarországi szerb közösség vezetője.

Szeretném önöknek elmondani azt is, hogy a magyar kormány egy 50 milliárd forintos gazdaságfejlesztési programot indít a Vajdaságban. Ez egy olyan gazdaságfejlesztési program, amellyel szeretnénk azt elérni, hogy a világ legjobb termőföldjeivel rendelkező Vajdaságot és az ottani magyar gazdákat, az ottani gazdákat, köztük a magyarokat segíteni tudjuk, hogy az exportpiacain is sikeresek tudjanak lenni. Ez egy olyan gazdaságfejlesztési program, amely egyrészt egy 30 milliárd forintos kedvezményes hitelprogramra és egy 20 milliárd forintos vissza nem térítendő állami támogatásra épül. Ezzel a programmal szeretnénk segíteni a határ túloldalán működő kis- és közepes vállalkozásokat, valamint az ott dolgozó gazdákat.

A Vajdasági Magyar Szövetség vezetőinek és politikusainak álláspontja szerint egyértelmű, hogy a szerb kormány minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy még nem európai uniós tagországgként minden létező európai normát, szabályt és értéket tiszteletben tartson akkor, amikor a nemzeti közösségekkel szembeni eljárásról vagy velük kapcsolatos eljárásról, a velük kapcsolatos ügyekről van szó.

Szeretném önöknek elmondani azt is, hogy a két ország gazdasági kapcsolatát egy újabb dimenzióba léptettük akkor, amikor szeptemberben Zentán Vučić miniszterelnök úrral megnyitottuk a magyar tulajdonú autóipari beszállító, a Tisza Automotive Kft. beruházását. Ezután is ösztönözni fogjuk a magyar vállalatokat arra, hogy a Vajdaságban beruházásokat hajtsanak végre. Nyilvánvalóan ilyen esetben alapvetően az ottani magyar embereket alkalmazzák, nem kizárólag természetesen, és itt is szeretnénk, ha ez nem kapna nemzetiségi felhangot, de nyilvánvalóan nem kell részletezni, hogy a helyi magyar nemzeti közösségnek jó, ha ott magyar vállalatok beruházásokat hajtanak végre.

Horvátország esetében arról a nem túl dicsőséges tényről tudok önöknek tájékoztatást adni, hogy politikai kapcsolataink abszolút mélypontra kerültek. A migrációs válság során Horvátország miniszterelnöke minden létező szabadidejét kihasználta arra, hogy Magyarországot vádolja és kritizálja, elmondja, hogy majd ő aztán milyen jól meg fogja oldani a bevándorlási hullámot, majd amint a bevándorlók Horvátország határainál megjelentek, buszokat és vonatokat nem kímélve, minden európai szabályt és értéket felrúgva, azonnal a magyar határra hozta őket. Ezáltal elérte azt, hogy Horvátországnak gyakorlatilag minimális erőfeszítésbe és költségbe került, kerül a bevándorlók ellátása, úgyhogy nem tudjuk, egészen pontosan milyen képességekre utalt akkor - a saját képességeire -, amikor Magyarországot folyamatosan bírálta, de tény az, hogy politikai kapcsolataink mélypontra kerültek. Senki sem engedheti meg magának, hogy úgy beszéljen Magyarországról és a magyar emberekről, mint ahogyan azt a horvát miniszterelnök tette és néha még teszi is, bár úgy látszik, hogy a választás után mintha kicsit szerényebb lenne a hangvétele.

Szeretném önöknek elmondani azt is, hogy a novemberi választások eredményeként újra a baloldali orientációjának tartott - hogyha van egyáltalán értelme, mondjuk, a nemzeti közösségek esetében erről beszélni - Magyar Egyesületek Szövetsége küld képviselőt a zágrábi parlamentbe. Szeretném önöknek

elmondani azt is, hogy a magyar-horvát kapcsolatok mélypontra jutásához nagymértékben hozzájárult az, hogy Horvátország fittyet hány egy kétoldalú megállapodásunkra és az európai szabályokra is akkor, amikor Magyarország energiabiztonságát súlyosan veszélyeztető módon nem felel meg annak a szerződéses kötelezettségének, hogy kétirányúsítsa a Magyarország és Horvátország közötti gázvezeték-összeköttetést.

Szlovénia kapcsán szeretném önöknek bejelenteni, hogy január 22-én szlovén-magyar kormánycsúcsra kerül sor, ahol fontos infrastrukturális kérdések kerülnek napirendre, tekintettel arra, hogy az előbb említett nem túl korrekt horvát viselkedés nyomán felértékelődik a magyar-szlovák gázvezeték-összeköttetés kérdése, amely ráadásul az Európai Unió által prioritásnak tekintett listába is bekerült. Emellett pedig most már a magyar vállalatok kis híján az első számú használói a koperi kikötőnek, amely a magyar külgazdaság szempontjából egy fontos tényező, ezért a koperi infrastruktúrafejlesztések kérdése is napirendre fog kerülni. Emellett pedig Magyarországnak továbbra is fontos célja az, hogy a magyar jelenlétet biztosítsa a szlovéniai felsőoktatásban, ezért a maribori magyar tanszék további működésének politikai támogatása, illetve a rektorok helyzetének rendezése egy fontos szempont, és amennyiben itt, a Nemzeti összetartozás bizottságában erről konszenzus tud előállni, akkor a lendvai konzuli irodánkat főkonzulátussá tudjuk fejleszteni, amennyiben önök egyetértenek ezzel a szándékunkkal.

Végezetül pedig, még visszakanyarodva a határ átjárhatóságának kérdésére, szeretném önöknek elmondani, hogy a 2014-2020 közötti időszakban Magyarország határain összességében 44 kisléptékű határátkelési pontot hozunk létre, emellett pedig 8 gyorsforgalmi nagyléptékű határösszeköttetést fogunk megépíteni. A gazdaságfejlesztés tekintetében pedig szeretném önöknek elmondani, hogy prioritásnak tekintjük a határainkon túli magyar kis- és közepes vállalkozások támogatását, valamint azt, hogy a magyarországi magyar kis- és közepes vállalkozások és határon túli partnereik szoros kapcsolatban lehessenek egymással, ezért létrehoztuk az év elején a Közép-európai Kereskedelemfejlesztési Hálózatot, amelynek keretében immár 13 irodánk üzemel a Kárpát-medencében, amelyek száma 2016. I. negyedévére 22-re fog emelkedni. Ezzel is próbálunk hozzájárulni ahhoz, hogy a helyi magyar nemzeti közösségek gazdasági helyzetét javítani tudjuk.

Elnök úr, röviden-hosszan ennyit szerettem volna önöknek mondani az elmúlt 1 év és egy kicsit hosszabb időszak történéseiről és állok a bizottság rendelkezésére. Köszönöm szépen a türelmüket és a figyelmüket.

Kérdések, észrevételek

ELNÖK: Köszönjük szépen, miniszter úr, a tájékoztatást. Most a bizottság tagjaié a szó. *(Jelzésre:)* Kiss László képviselő úr jelezte hozzászólását. Egy körben javaslom a véleményeket, kérdéseket megtenni. Képviselő úr, öné a szó.

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr.

Köszönöm szépen a kimerítő tájékoztatást. Ahogyan azt a miniszter úr meghallgatásán is elmondtam, a Magyar Szocialista Párt álláspontja az, hogy a sikeres nemzetpolitika záloga a jól működő szomszédságpolitika és ezért szorgalmazzuk folyamatosan a környező országok tekintetében a folyamatos kormányzati kapcsolattartást, a jó politika folytatását, ugyanakkor azonban nem megspórolható álláspontunk szerint a vitás kérdések napirenden tartása sem. Megítélésem szerint abban mindenképpen igaza van miniszter úrnak, hogy nem lehet az a politikánk, hogy csak a vitás kérdésekről beszélünk, miként az sem lehet a politikánk egyébként, hogy arról nem beszélünk, merthogy itt olyan kérdésekről van szó, amelyek több éve, vagy van olyan is, amelyek már majdnem egy évtizede feszítik az országok egymás közötti viszonyait. Persze, úgy lehet látszólagos sikert elérni vagy lehet valamiféle sikert

elérni, hogy ezekről nem beszélünk bizonyos országok vonatkozásában, de akkor ez egyébként az, amiről néhány hónapja beszéltünk, hogy a külgazdasági kapcsolatok előtérbe helyezése a nemzetpolitikai vagy a külpolitikai kapcsolatok kapcsán. Lehet, tehát ez lehet politika, ez egy érvényes megközelítés, én nem mondom, csak én például nem értek vele egyet, különösen nem értek egyet a Nemzeti összetartozás bizottságában.

Amikor arról beszélünk, hogy Szlovákiával jó a viszony, akkor ez úgy igaz, hogy Szlovákia terén nagyon jó külgazdasági viszonyt ápol az ország, úgy, hogy a nemzetpolitikai feszültségben semmiféle lépés nem történt ebben az ügyben. Nem akarom dramatizálni a bizottsági ülést, de hadd hívjam fel a figyelmet arra, hogy 2006. augusztus 25-én egy hölgyet - Malina Hedvignek hívták - azért, mert magyarul beszélt, megverték. Ezt követően feljelentést tett, ezt úgy kell érteni, hogy a véresre vert Malina Hedvig bevándorolt az egyetem épületébe, ahol súlyos sérülésekkel a földre rogyva kihívták a mentőket és ezt követően tett feljelentést. Két hét múlva a jelenlegi szlovák belügyminiszter megszüntette a nyomozást és azt állította, hogy Malina Hedvig hazudik és túldramatizálja az egész dolgot, sőt 2007 májusában ellene indítottak eljárást. 2010-ben az új szlovák kormány ezt megszüntette és bocsánatot kért, de természetesen az önök stratégiai szövetségese, Fico, 2012-ben nemhogy újrakezdte magát az eljárást, hanem még elmeorvosintézetben vizsgálatot is kezdeményezett Malina Hedvig ügyében. Jelen pillanatban ez a dolog itt tart.

Arról beszélni, hogy önök szövetséget kötnek egy országgal, amely néhány EU-s irányelv kapcsán, mondjuk, vitában van az Unióval, miközben konkrétan hazudozik a jelenleg hivatalban lévő szlovák belügyminiszter és magyar emberek elleni támadásokat támogat, ez, azt gondolom, hogy finoman szólva is bornírt. Itt arról van szó, hogy egy olyan állammal kötnek önök szövetséget, amelyik a saját törvényeit szegi meg csak azért, hogy egy embert a magyarsága okán üldözzön, és ezt eltussolja, s akkor arról beszélünk, hogy egyébként nagyon helyes ezzel az országgal összefogni. Lehet, hogy megsértett az Unió bizonyos jogszabályokat, lehet, hogy nem, de ez az ország a saját törvényeit szegi meg, és azt gondolom, minimum, hogy a magyar kormánynak van restanciája ebben az ügyben.

Nem beszélünk arról, persze, hogy Szlovákia valamennyi olyan fontos ügyben, amelyik a nemzetpolitika célrendszerében fókuszban van Magyarországgal, abban továbbra is negligálja a magyar álláspontot. Továbbra is negligálja a magyar álláspontot a nyelvtörvény ügyében, továbbra is negligálja az állampolgársági törvény ügyében, ezek ennek a kormánynak stratégiai nemzetpolitikai céljai. Lehet vitám abban, persze, hogy a legfontosabb célok-e ezek, de ezeket nem én azonosítottam, hanem önök azonosították a nemzetpolitika fókuszában, és ezekben a szlovák kormány továbbra is a magyar kormánnyal kollízióban van.

Nem vitatom, hogy nagyon sikeresek a szlovák programok, sőt azt sem vitatom, hogy szükség van határátkelőkre, mert szemben önökkel én azt gondolom, hogy nem a kerítések, hanem a határátkelők kötik össze az országokat, és nagyon helyesnek is tartom ezt a programot, amit miniszter úr meghirdetett. Az érdekelne, ha van ilyen egyébként, hogy a különböző országok tekintetében van-e ütemezés, hogy melyik évben, mi lesz. Ennek a nagy részéről beszélt egyébként a miniszter úr, tehát nem akarom ezt számon kérni öntől - mert kivételesen nyilván erről volt szó -, de hogyha nagyobb ütemezést tudna mondani, engem ez érdekelne, ha nem, akkor egyébként elfogadható volt. Hiszek abban, hogy ez a politika jó, csak nem gondolom azt, hogy vannak kérdések, amiket zárójelbe lehet tenni, én ebben nem hiszek.

Románia tekintetében hasonló a helyzet. Távol álljon tőlem az, hogy Victor Ponta úr magyarellenes tevékenységét mentegessem, de a történelem azért nem itt kezdődik. A Magyar Köztársaság parlamentjében talán egy évvel ezelőtt én tettem egy hozzászólást, amely Băsescu elnök úr - aki Orbán Viktor úr kiváló barátja - magyarellenes kijelentéseiről szólt, öt percen keresztül is tudtam ezeket a

magyarelles kijelentéseket tenni. Arról szólt, hogy aki autonómiáról beszél, az valójában forradalmat szít a Balkánon; azt mondta, hogy Székelyudvarhely annyi önrendelkezést kaphat, mint Kraljevac - szó szerinti idézet -; arról beszélt, hogy soha nem lesz területi autonómia Székelyföldön, aztán ezt követően tíz napra rá ezt megismételte, utalva arra, hogy ez nem volt nyelvbtlés; ezt követően azt mondta, hogy a magyar polgármesterek által irányított hivatalokban etnikai tisztogatás, azaz a románok kirekesztése folyik; ezeket a kijelentéseket lehetne sorolni.

Itt nem arról van szó tehát, hogy a román politikában Victor Pontával jött egy kedvezőtlen fordulat, hanem van egy román politika, amelyben hajlamosak a magyar kártyát kijátszani a román politikusok, csak érdekes módon valamiért - ha most cinikus akarok lenni, nem tudom, miért - Băsescu elnök úr kijelentéseit nem fogadta olyan alpári nyilatkozatháború, mint ahogy egyébként Victor Pontáét fogadta. Tehát igazából nekem ez azért komoly problémám. Legyünk következetesek ebben a történetben! Ha Pontával kezdődött volna ez a sztori, akkor rendben lenne, amit önök állítanak, de szó nincs erről. Amikor önöknek tetszik, akkor persze, védik a nemzeti érdekeket, amikor önöknek ez kényelmetlen, akkor nem védik.

De hogy néhány pozitívumot is mondjak: nagyon nagyra becsülöm Kárpátalja kapcsán azt a fajta politikát, amit önök most folytattak. Az más kérdés, hogy persze, erre azért volt szükség, mert négy évig ennek az ellenkezőjét csinálták, de mindegy, mert nyilván hiszek abban, hogy mindenki tudja revideálni az álláspontját. Még egy évvel ezelőtt a parlament ülésén arról kellett beszélnem egy felszólalásomban, hogy széthúzás tapasztalható Kárpátalján az akkori kormányzati tevékenységnek is köszönhetően, most azt mondom, hogy valóban, nagyon kemény munkája volt önöknek és Potápi államtitkár úrnak is az, hogy ott egy egység jöjjön létre, amely szerintem minden korábbinál jelentősebb eredményt hozott. Tehát ezt el kell ismerni, ez nagyon fontos, szerintem ez a követendő út.

Nagyon sajnálom, hogy például Horvátországban ennek az ellenkezőjét képviselték és nem ezt csinálták, és annak az lett az eredménye, hogy továbbra is megosztott maradt a horvátországi magyarság, most éppen az egyik szervezet győzött. Itt igazából a tragédia az, hogy a horvát magyarság veszít azzal, hogy az a fajta egység, ami Kárpátalján létrejött, az itt nem figyelhető meg. A szerb kapcsolatokról is azért tudnék elismerően beszélni, mert szerintem nagyon más a helyzet Szerbiában, mint Szlovákiában, és ebben én nem is tartom helyesnek, ha összemossánk ezt a két országot vagy a kormányzat álláspontját a két országgal kapcsolatban.

Szerbiában egy nagyon komoly, mondjuk úgy, gesztuspolitika volt mind a két részről, ezt el kell ismerni. Nagyon nehéz szerintem minden országtól, minden nemzettől a gesztuspolitika, mert bizony, ha a történelemre visszatekint az ember, akkor van néhány olyan dolog, amire mi se lehetünk büszkék, mint ahogy ők se lehetnek büszkék. A gesztuspolitika ott kezdődik, hogy mindenki egy kicsit köldöknéző magatartást tanúsít, az meg nem könnyű. Szerbia esetében, azt gondolom, hogy a Magyar Köztársaságnak megvolt az a nagyvonalúsága, ami ehhez kellett, és ezt én mindenképpen meg szeretném, úgymond, dicsérni, vagy ha tetszik, akkor a támogatásomról szeretném biztosítani, mert ehhez valóban szerintem jelentős tevékenység kellett, hogy ezt megcsináljuk és igazából ez sikeres is lett. Tehát Szerbiában az a gesztuspolitika, amit a két ország egymással képviselt, és ezt egyébként követték kormányzati találkozóik is eltérő szinten, ez meghozta a gyümölcsét.

Nagyon helyesnek tartom azt a fajta gazdaságélénkítő tevékenységet, amit a kormány elhatározott. Arra vonatkozóan, hogy ennek milyen forrásai vannak - tudom, hogy nem a pénzügyminisztert hallgatjuk meg, tehát mondjuk úgy, hogy belátó vagyok a miniszter úrral ebben, ha nem tud ebben teljesen korrekt választ adni -, de mindenképpen szeretnék rákérdezni, hogy ennek milyen forrásai vannak a költségvetésben, amelyet júniusban volt szerencsénk elfogadni, tehát egy szokatlan

időpontban, de remélem, hogy ezek rendelkezésre állnak, főleg akkor, ha a kis- és középvállalkozások támogatása történik.

Érzem azt, hogy nagyon nagy erőfeszítések történnek a külgazdasági területen és magam, még egyszer mondom, nem ezt kívánom egyébként zárójelbe tenni, csak azt gondolom, hogy nem mindig tehető zárójelbe a nemzetpolitika. Arról beszéltünk, hogy a Magyar Nemzeti Kereskedőház Zrt. több területi irodát hoz létre a Kárpát-medencében, igazából az érdekelne, hogy a magyarlakta területeken pontosan hol is működnek ezek a kereskedőházak. Van olyan, hogy Kárpát Régió Üzleti Hálózat, milyen viszonyban van egymással ez a két üzleti hálózat? Illetve információink vannak arról is, hogy külgazdasági attasék működnek, illetve fognak működni több külképviseleten. Ezek az attasék magyarlakta területen működnek-e már és az egész rendszer hogyan néz ki, mert nekem egy kicsit azért zavaros, hogy hogyan viszonyul egymáshoz a Kárpát Régió Üzleti Hálózat, a kereskedőházak rendszere és a külgazdasági attasék rendszere.

Végezetül, összességében azt tudom mondani, hogy én úgy gondolom, Szlovákia területén azért a kormánynak nagyon erősen van még mit tennie, hiszen egyetlen nemzetpolitikai célrendszerben sem sikerült sikert elérni, a külgazdasági területen pedig arra várok választ miniszter úrtól, hogy akkor ez a koordináció miként valósul meg. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Szabolcs Attila alelnök úr!

SZABOLCS ATTILA (Fidesz), a bizottság alelnöke: Én is köszöntöm miniszter urat és munkatársait. Köszönöm szépen a beszámolót, néhány kérdésem vagy hozzászólásom lenne. Egyrészt bizottságunk a közeli hetekben, néhány héttel ezelőtt volt Beregszászon és Huszton egy rövid látogatáson, tényleg örömteli volt, hogy milyen sikerre vezetett az ottani összefogás. Viszont Beregszászon két dolog miatt panaszkodtak, az egyik, hogy nehézkes a határon az átkelés, de érdekes módon ők a magyar határőrökre mondták, hogy ők lassítják nagyon a forgalmat. Itt lehet-e valamit tenni, hogy ez egy kicsit flottabb legyen.

A másik nem biztos, hogy külügyi téma, de azért nem árt mindenhol elmondani, hogy nagyon köszönik, hogy pedagógusokat, egészségügyi dolgozókat, nyugdíjasokat támogatunk, viszont nagyon nagy probléma az, hogy például a jó önkormányzati szakembereknek olyan kevés ott a fizetésük, hogy ha valaki majdhogynem minimálbérért átjön Magyarországra dolgozni, már az is a többszörösét keresi, mint ott. Tehát például egy jó jogászt vagy egy főépítészt egész egyszerűen nem tudnak ilyen fizetésért helyben megtartani, hogy esetleg ilyen területen lehetne-e lépni valamit.

Erdélyre térve: látjuk, hogy Kárpátalján milyen jó volt az összefogás, Marosvásárhelyen már elkezdődött egy ilyesmi, hogy legalább polgármestert közösen indítanak, viszont most olyan hírek vannak, hogy az RMDSZ itt próbálja bezsarolni a Néppártot, hogy csak úgy hajlandó listát is közösen állítani, ha az Erdélyi Magyar Néppárt írásban nyilatkozik, hogy nem indul a parlamenti választáson külön. Lehet, hogy itt is érdemes lenne Kelemen úrral egy kicsit beszélni erről Marosvásárhelyen.

Kézdivásárhelyen pedig most egy nagyon feszült helyzet van amiatt a bizonyos letartóztatás miatt. A sajtóértésülések nagyon ellentmondásosak, mert a román szervek itt mindenféle bombáról, nehézfegyverekről beszélnek, a magyarok - akik azóta is tüntetéssorozatokat szerveznek és már nemcsak Vásárhelyen, hanem más településeken is - pedig állítólag boltban kapható petárdákról meg céllövöldei gumilövedékről és hasonlóról. Erről van-e valami konkrét információ, illetve a külügy tud-e valamit tenni, ha tényleg az ottani magyarok álláspontja az igaz, hogy itt valahogy segítsenek ebben a helyzetben.

Felvidéken most, ami nagyon borzolja a kedélyeket, ezek az iskolabezárások. Igaz, hogy körülbelül 200 szlovák iskolát is érint a dolog, de ami minket jobban érint, körülbelül 100 magyar iskolát. A magyar kormány, illetve a külügy bizonyos tárgyalásokkal tud-e valami segítséget nyújtani ebben az ügyben? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, alelnök úr. Szászfalvi László alelnök úr, utána Varga Szimeon szószóló úr és Szávay képviselő úr következik. Alelnök úr!

SZÁSZFALVI LÁSZLÓ (KDNP), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Köszönöm szépen a rendkívül érdekes tájékoztatóját és információgazdag tájékoztatását. Három rövid kérdést, illetve észrevételt szeretnék tenni egyrészt Horvátországgal kapcsolatban a horvát-magyar, magyar-horvát kapcsolatok tekintetében. A térség országgyűlési képviselőjeként is rendkívül fontos számomra ez a reláció, azzal együtt is, hogy látjuk, hogy a két állam, vagy állami, kormányzati szinten sajnos valóban nagyon megromlottak a kapcsolatok, viszont látni kell, hogy vannak helyi szereplők is és a helyi szereplők között viszont évszázados és évtizedes, jól működő személyes és közösségi kapcsolatok működtek, és azt mondhatom, hogy most is működnek még, amennyire lehetséges.

Ráadásul a lehető legrosszabb időpontban jött ez a kapcsolatmegromlás, hiszen az európai uniós költségvetési ciklus kezdetekor rendkívül nagy tervekkel és álmokkal indultunk neki a következő hétéves ciklusnak, hiszen rendkívül sok együttműködési felület, lehetőség van a határ mentén, az infrastrukturális, turisztikai, intézményi kapcsolatok területén, az önkormányzati kapcsolatok területén, a civil szervezeti kapcsolatok területén. Most én a Somogy megyei részre gondolok elsősorban, mert nyilván a baranyai rész az elmúlt időszakban is középpontba került. Nagyon sok új határátkelőhely nyitásának a terve van meg, tehát igazából véve csak szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy bár a kormányzati kapcsolatok megromlottak, ettől függetlenül nagyon nagy szükség lenne ott is például egy 50 milliárdos csomagra, ha meglennének a bizalmi keretek. Többek között tehát egy nagy lehetőség van ebben a határon átnyúló együttműködésben részben azért, mert szórvány magyarság él azon a területen, részben azért, mert a gazdasági és egyéb kapcsolatok akár egy eurorégió kialakítását is lehetővé tennék, ha erre a feltételrendszer adott lenne.

A másik kérdésem a kisebbségi vegyes bizottságokra irányulna, tudván azt, hogy most jó kezekbe került miniszteri biztos úr kezei között a kisebbségi vegyes bizottságok működése, hiszen hosszú éveken keresztül nem nagyon működtek, illetve eléggé vegyes benyomást keltett a kisebbségi vegyes bizottságok működése. Erről szeretném kérdezni miniszter urat, miniszteri biztos urat, hogy mik a tapasztalatok a kisebbségi vegyes bizottságok tekintetében, elindult-e valamilyen stratégiai vagy koncepciózus együttműködés lehetősége?

Végül Muravidékre szeretnék egy mondatban utalni. Nagyon nagy szükségét érzik és érzem magam is az ott működő egyházi közösségek támogatásának. Talán kevés figyelem irányult és irányul Muravidék ezen szegmensére, ahol gyakorlatilag kis költségvetési forrásból csodákat lehetne művelni. Tehát én erre szeretném felhívni miniszter úrnak, a minisztériumnak a figyelmét, hogy egy picikét több költségvetési forrással, célzott költségvetési forrásokkal, az egyházi közösségek támogatásával, megerősítésével, azt gondolom, hogy nagy perspektívát lehetne adni a muravidéki magyar közösségek tekintetében. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, alelnök úr. Varga Szimeon, tessék!

VARGA SZIMEON bolgár nemzetiségi szószóló: Köszönöm, elnök úr, a szót. Tisztelt Miniszter Úr, Államtitkár úr, Miniszteri Biztos úr! Üdvözítő volt hallgatni a

beszámolót, főleg úgy, hogy tegnap én a Gazdasági bizottság ülésén is hallottam egy részletesebb beszámolót az ön munkájával kapcsolatban, és akkor döntöttem el, hogy a mai napon itt, a Nemzeti összetartozás bizottsága előtt egy pár kérdést megfogalmaznék miniszter úrnak.

Először is nagyon jó volt hallani azokat az üdvözlő mondatokat, hogy a szerb delegációban már a szerb szószóló is részt vett a munkában. Úgy gondolom, hogy magyar részről ez fontos pont lehet a magyar politika számára, hogy a szószólók, akik lassan két éve a parlament munkájában aktívan és szívesen részt vesznek, és én úgy gondolom, mindenki nagy szeretettel és szívvel venne részt egy hasonló kapcsolat kialakításában az anyaországaik között.

Amit én szeretnék kérdezni miniszter úrtól, három kérdéskört fogalmaztam itt meg. Először is, hogy nekem november 19-én a magyar parlamentben volt egy felszólalásom, amelyben említést tettem egy magyar-bolgár barátság napjáról. Ez a magyar-bolgár barátság napja nemcsak egy kulturális napról kellene hogy szóljon, én úgy gondolom, hanem itt fontos lenne a gazdasági kapcsolatokat is újra beindítani Bulgáriával. Ezt többek között azért gondolom, mert Magyarországnak több mint egymilliárd eurós befektetése van Bulgáriában - OTP, Fornetti és sorolhatnám -, és nagyon sok magyarországi vállalat innen Bulgáriába irányítja az ottani vállalatokat, tehát nem tudja ott a telephelyét megnyitni, és ez talán azért fontos, hiszen a Malév megszűnése óta nincsen közvetlen repülőjárat Bulgária felé. Az első kérdésem ez ügyben az lenne, hogy tervezi-e a kormány visszaállítani egy Budapest-Szófia repülőjáratot, hiszen ahhoz, hogy a gazdaság megélénküljön és a két ország közti kapcsolat működjön, ahhoz szerintem szükség lenne egy repülőjáratra.

A másik fontos kérdés, amit szeretnék kérdezni, hogy tervezi-e a Külügyminisztérium, hogy esetleg ennek kapcsán akkor egy kereskedőházat nyitna Bulgáriában. Van-e rá lehetőség vagy milyen mód van rá? Ebben az esetben, amennyiben elfogadják a segítséget, akkor én nagyon szívesen részt vennék a munkában a két ország ez irányú érdeklődésében.

A harmadik dolog egy meghívás, amit szeretnék miniszter úrnak átadni. A nemzetiségeknek most már van nemzetiségi bizottsága, mint tudja, és szeretném megkérni miniszter urat vagy pontosabban meghívni, amennyiben lehetősége van rá, esetleg jövő év tavaszán egy bizottság előtti meghallgatásra. Tájékoztatná a bizottságot a határon túli helyzetekről és a Magyarország őshonos nemzetiségekkel kapcsolatban a politikai és a gazdaságpolitikai helyzetről.

Egy utolsó gondolatot szeretnék még itt elmondani. Mostanában a sajtóban és a közvéleményben is elég sokat hallottam arról és írások is megjelentek, hogy összekeverik a magyarországi nemzetiségeket a mostani migrációs politikával és a bevándorlókkal. Tehát szeretném, itt is fontos kiemelni azt, hogy a magyarországi őshonos nemzetiségek igaz, hogy bevándorlók voltak, de ők itt értéket teremtettek Magyarországon, tehát se a sajtó, se a közvélemény ne keverje össze a magyarországi nemzetiségeket a mostani bevándorlókkal. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, szószóló úr. Szávay István képviselő úr!

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr.

Üdvözlöm tisztelettel miniszter urat, államtitkár urat, miniszteri biztos urat, és köszönöm szépen én is a szerteágazó tájékoztatót. Lesz elég sok kérdésem ez ügyben meg az ügyben is, ami nem hangzott el. Egy-két gyors bevezető kérdést szabadjon!

Egyrészt miniszteri biztos úrtól szeretnék én is rákérdezni a kisebbségi vegyes bizottságok helyzetére, bár mondjuk, én szeretnék egy kicsit egyértelműbben fogalmazni, mint kormánypárti képviselőtársam, azt szeretném kérdezni, hogy miért nem működnek hosszú évek óta most már ezek a vegyes bizottságok, miért van olyan vegyes bizottság, amit most már három éve nem hívtak össze. Ugye, ön lett az összes

vegyes bizottság társelnöke, ehhez sok sikert és jó munkát kívánunk, de szeretnénk most már látni, hogy történjen is valami ez ügyben.

Kvótaügyben, miniszter úr, van ennek egy olyan aspektusa, amelyről nem nagyon beszéltünk még, a magyarországi sajtóban nem szokás beszélni, de talán ez a legjobb alkalom, hogy megtegyük, ez pedig az, hogy hogyan készülnek a környező országok arra, ha esetleg a kvótát el fogják fogadni, be fogják vezetni. Én ezt most borítékolom bátran, bármibe le merem fogadni, hogy úgy fogják kitalálni ezt a dolgot, hogy a magyarlakta területekre nagyobb arányban telepítsenek be idegeneket, külföldieket, bevándorlókat. Mit tudunk ezzel kapcsolatban, lehet-e erről egyáltalán beszélni? Ha nem, akkor tisztelettel, elnök úr, én azt is fölvetném egyébként javaslatként, hogy a bizottság tartson egy zárt ülést és hívjuk meg a szolgálatok képviselőit, tájékoztassanak arról, hogy mit lehet tudni. Azt tudjuk, hogy több környező ország is egyébként elkezdte a települési, közösségi ingatlanvagyon felmérését azzal kapcsolatban - ez megvan Erdélyben és megvan Délvidéken is -, hogy ha menekülteket kell beszállásolni, betelepíteni, akkor azt hogyan tegyék meg. Ez fokozottan veszélyezteti, azt hiszem, a magyarlakta területeket, erről érdemes lenne beszélni.

Nem nagyon látunk mozgásokat azzal kapcsolatban - azt hiszem, ez is miniszteri biztos úrhoz tartozik talán -, hogy a kedvezményes honosításokkal kapcsolatos visszaélések, amelyek az elmúlt években tömegesre, több tízezresre növekedtek, ezzel kapcsolatban történt-e valami komolyabb felülvizsgálás. Időnként feltűnik a Magyar Közlönyben, hogy mindenféle lehetetlen szerb és ukrán nevű figuráknak visszavonja a köztársasági elnök úr az állampolgárságát, nyilván ez nem véletlen, de itt ennél lényegesen nagyobb nagyságrendekről beszélünk sajnos.

Miniszter úr személyes véleményére vagyok kíváncsi, ha szabad ilyet kérni vagy mondani, azzal kapcsolatban, hogy lehetne-e, kell-e, érdemes-e megkönnyíteni a Magyarországtól tartósan távol élő, de magyarországi lakcímmel rendelkezők választásokon való részvételének a lehetőségét, tekintve bármilyen más módszernek a bevezetését annál, mint hogy a konzulátusokon kelljen szavazniuk, ami nagyon sokakat távol tart, ellentétben, mondjuk, a külhoni magyarokkal, akik például levélben is föladhathják a szavazatukat.

Egy ide nem illő kérdés, de hadd tegyem fel, külügyminiszter úr, hogy tervezi-e a kormány, hogy bármilyen módon fokozottabban részt vesz a közel-keleti konfliktus kezelésében. Szóba kerülhet-e a jövőben magyar csapatok kiküldése vagy a magyar katonai szerepvállalás növelése ebben a térségben?

Menjünk akkor sorban, kezdjük Szlovákiával! Senki nem mondja azt, hogy rúgjuk be az ajtót, külügyminiszter úr. Senki nem mondja azt, hogy rúgjuk be az ajtót. Nem azt mondjuk, hogy az ajtót be kell rúgni és nem azt mondjuk, hogy olyan helyzetet kell teremteni, amiben lehetetlen a magyar érdekképviselőt, csak azt kérjük, és próbálok máshogy fogalmazni, mint ahogy Kiss képviselőtársam tette, de nehezen tudok egyébként, mert vannak dolgok, amikről tárgyalni kell. Igen, eljutottunk idáig is, hogy a hazai baloldal a szlovákiai baloldallal való határozottabb fellépésre biztatja Magyarország jobboldali kormányát, ezen is érdemes elgondolkodni.

Szóval, nem ezt mondjuk, hanem kétségkívül vannak nekünk komoly fenntartásaink azzal szemben, ahogy ön a nemzeti ügyek képviselőjét ellátja, de kétségkívül igaz az is, hogy voltunk azért ennél mélyebben is; célok itt Németh államtitkár úr és Martonyi miniszter úr regnálására. Ha másból nem, akkor legalább tanuljunk abból, ami történt, miniszter úr. Öt éven keresztül én Németh Zsolttól ugyanezt hallgattam Románia viszonylatában, mint amit ön Szlovákia kapcsán elmondott, a stratégiai partnerség, a kétoldalú viszony, a kölcsönös bizalom kialakítása stb., stb., stb. Nézzük meg, hogy mire mentünk Románia kapcsán ezzel a nagy barátsággal! Mire ment a magyar külpolitika Romániával szemben, azzal, hogy pontosan ugyanazt csinálta, amit most önök Szlovákia kapcsán tesznek, hogy az

égvilágon semmilyen magyar ügyet nem volt képes - a székely zászlót leszámítva - normálisan képviselni, semmilyen ügyet nem helyeztünk az asztalra; még egyszer mondom, nem ajtóberúgásról van szó, hanem egyáltalán, a témák felvetéséről.

Még esetleg lehet is valami igazsága az önök politikájának, ha nem azt látnánk, hogy legalább a meglévő problémákat jegeljük, de miniszter úr, nem erről van szó! Nem arról van szó, hogy önök nem tudtak évek óta fennálló problémákat megoldani, és akár Malina Hedvig, de mondhatnám a DAC-szurkolóknak az ügyét. Mit tettek ez ügyben? Mit tettek, miniszter úr, a DAC-szurkolók megverésének az ügyében - amelyik hasonló botrányos ügy, mint a Malina Hedvig-ügy - az elmúlt 9 évben vagy az elmúlt 6 évben? Semmit. Erre egy 1,5-2 évente rákérdezek valakinél a parlamentben, mindig elmondják, hogy majd valami lesz belőle. Semmi nincs belőle az égvilágon, és akkor a nyelvtörvényt, a zászlótörvényt, az állampolgársági törvényt már nem is mondom. Gyakorlatilag miniszterelnök úr a Magyar Állandó Értekezleten beismerte azt, hogy önök képtelenek bármilyen nemzeti ügyet Szlovákiával szemben normálisan képviselni, sőt azt is beismerte, hogy nem is nagyon akarnak.

Visszatérve az eredeti gondolatmenetemhez, tehát ez a dolog még valamennyire érthető lenne, ha azt látnánk, hogy oké, hogy jegeljük a meglévő problémákat, mert kölcsönös bizalmi viszony van stb. és majd valami lesz vele, de nem erről van szó. Újabb és újabb problémák és sérelmek keletkeznek, miniszter úr. Milyen baráti és bizalmi viszony az, ahol nemcsak hogy az eddig fennálló nézetkülönbségekből nem oldunk meg újat, hanem az önök barátkozása és asszisztálása mellett félévente van valami újabb botrányos ügy Felvidéken, akár a kisebbségi tanács összetétele, a kulturális támogatások elosztása, a vasúti kétnyelvűség, csak hogy az elmúlt egy-két évről beszéljünk, és itt van a magyar kisiskolák ügye.

Hadd tegyem világossá, hogy teljesen tévútnak tartom azt, amit miniszterelnök úr bejelentett, hogy a magyar állam majd segítséget nyújt ezeknek a kisiskoláknak a fennmaradásához. Miniszterelnök úr elismerte azt, hogy nagyon jóban vagyunk Ficóval, de egyébként az égvilágon semmit nem tudunk azzal kapcsolatban tenni, hogy a magyar kisiskolák egyharmadát bezárják. Hol van itt akkor a nemzeti érdek? Mire megyünk akkor ezzel a nagy bizalommal meg kölcsönös együttműködéssel, amit kiépítettünk? Ezt tényleg nagyon szeretném tudni.

Kénytelen vagyok idehozni egyébként egy személyes ügyet is nyilvánvalóan, merthogy egyébként ez is ennek esett áldozatul. Az, hogy önök ebben a nagy barátkozásban és bizalomépítésben, és ön személyesen, külügyminiszter úr, képes szembeköpní a saját állampolgársági törvényünket meg azt az eszmét, amit Kövér László úgy hirdetett meg, hogy össznemzeti parlament, csak azért, hogy Ficónak tegyenek egy gesztust és elhatárolódjanak egy jobbikos képviselőtől azért, mert komolyan veszi a saját országgyűlési hivatását és azt mondja, hogy ha egyszer Felvidéken is vannak magyar állampolgárok, akkor mi őket is szeretnénk képviselni. Ezt ön semmi másért nem tette meg, csak azért, mert Robert Fico, ezt feltételezem, hogy kérte, de lehet, hogy nem is kérte egyébként, már olyan mélyen vagyunk, hogy kérni se kell tőlünk, megteesszük mi magunktól is azt, hogy elhatárolódunk. Nagyon kérem miniszter urat, hogy ez utóbbi álláspontját szíveskedjen felülbírálni.

Nagyon örülök neki, hogy Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes úr egyébként a MÁÉRT-on arról beszélt, hogy nem tudja elfogadni azt, hogy a környező országok egy képviselőt ilyen formában korlátozzanak a munkavégzésében. 15-én be kell zárni az irodámat, amit nem fogok, és nem fogok büntetést se kifizetni, és nagyon kérem, hogy a magyar kormány gondolja végig azt, hogy egy magyar országgyűlési képviselő mellett kiáll-e akkor, amikor egyébként a szlovákok egy újabb ellentörvényt hoznak, erre azért hadd hívjam fel a figyelmet. Tehát gyakorlatilag, amit az én irodám ellen hoztak - ez lex Szávay néven futott a felvidéki magyar sajtóban -, gyakorlatilag egy magyarelles ellentörvény volt.

Románia esetében, csak gyorsan, mert erről már beszéltünk: köszönöm Szabolcs képviselőtársamnak, hogy ő is szóba hozta ezt az ügyet, és nagyon örülök neki, hogy Lázár János miniszter úr is a múlt heti kormányinfón világossá tette a magyar kormány kiállását Beke István mellett. Azt szeretném megkérdezni - feltételezve, hogy nem igazak azok a vádak, amikkel vádolják, mi egyelőre úgy látjuk, hogy nem -, hogy ez ügyben a külügy milyen lépéseket tett, milyen információkat kért, kapott-e egyáltalán.

Romániával kapcsolatos, de nemcsak Romániára vonatkozó kérdés: mit lehetne tenni az ügyben, külügyminiszter úr, és miért nem történik, vagy történik-e valami, nem nagyon látjuk. Sajnos nagy jelentősége van annak, hogy az Egyesült Államok - és erre szoktak is hivatkozni - hogyan áll a kisebbségi kérdésekhez itt Közép-Európában, és mondjuk, adott esetben - most utalok Obama elnök december 1-jei gratuláló levelére -, hogyan kezeli a kisebbségi kérdést vagy a közép-európai országokat. Én ennek gyorsan utánanéztem, hogy az elmúlt években Ukrajna, Szlovákia, Szerbia és Románia esetében az Egyesült Államoktól milyen mindenféle gratuláló és egyéb levelek jöttek ezen országoknak a nemzeti ünnepein. Ezek magyar szempontból lesújtóak, miniszter úr, tragédia.

Szlovákia esetében például a szabadságjogot és az emberi jogokat, mint közös értéket dicsőíti Obama, Szerbiában Koszovót a demokrácia és a multietnikus társadalom jó példajaként emlegeti - jó lenne ezt akkor a Vajdaságban is fokozottabb szintre emelni -, Románia esetében pedig egyébként nagyon feltűnő - valószínűleg itt azért a geopolitikai viszonyok változása is benne van -, a korábbi évekhez képest a tavalyi és az ideai jelentés rettenetesen feltűnő, tehát látványosan feltűnő, hogy az Egyesült Államok hova áll, hogyan áll Románia mellé, ami nyilvánvalóan egyébként a magyar diplomáciának az érdekképviselési lehetőségeit is szűkíti ebben a kérdésben, ezt látjuk. Követik-e ezeket az eseményeket önök, tesznek-e jelzéseket például az egyik legfontosabb szövetségesünk irányába, hogy amiket ők leírnak, és amiket nyilván a környező országok sajtója és politikuma felhasznál, azok azért nem mindig vannak így és nem teljesen igazak.

Szerbia esetében üdvözöltük ezt az 50 milliárdos fejlesztést is. Mit kívánnak tenni annak érdekében - és ezt államtitkár úrtól kérdezem, ha szabad, hiszen ön volt ennek a fejlesztésnek az egyik motorja -, szeretnénk világos garanciákat látni azzal kapcsolatban, hogy ezeknek a forrásoknak az elköltése transzparens módon fog működni, nem keveseknek a mértéktelen gazdagodását, hanem sokaknak a gyarapodását fogja szolgálni, nem néhány oligarcha, hanem inkább kis- és középvállalkozók százai, sőt ezrei juthatnak majd itt lehetőséghez és támogatáshoz. Szeretnénk ennek a garanciáit látni, mert ha ez így lesz, akkor valóban egy nagyszerű és az elmúlt évtizedek egyik legkomolyabb fejlesztéséről lesz szó.

Végül Ukrajna kapcsán és általánosságban is: ez nagyon jól hangzik, miniszter úr, amit ön mond, hogy megkérdezik a határon túli magyarok képviselőit, hogy mit kellene csinálni, aztán utána azt teszik, ezzel egy baj van, hogy ez alapvetően nem igaz, és két dolog miatt nem igaz. Egyrészt az, hogy kik a határon túli magyarok képviselői, az a baj, hogy ezt nem a határon túli magyarok döntenek el, hanem önök. Tehát önök eldöntenek, hogy kik a határon túli magyarok képviselői és azokat kérdezik meg. Kárpátalja esetében most Brenzovics elnök úr a képviselő, korábban is volt a határon túli magyaroknak képviselője Kijevben, önök vele szóba állni sem voltak hajlandóak. Ennek persze, számos oka volt, ebbe most ne menjünk bele, most maradjunk az alapproblémánál, merthogy őt nem fogadták el magyar képviselőnek, mondván, hogy többségi pártnak a képviselőjeként került be a kijevi törvényhozásba - ugyanez történt Brenzovics képviselő úrral is egyébként, szeretném elmondani -, másrészt Kárpátalja viszonylatában önök soha nem az ottani magyar pártokat, mindig csak az egyiket kérdezték meg. Ez annyira így volt egyébként, hogy még amikor a nagy választási összefogást beharangozták, még akkor is csak Brenzovics képviselő úr

tartott sajtótájékoztatót Orbán Viktorral, még akkor sem volt ott a másik pártnak a vezetője, tehát ez sem igaz.

Másrészt meg azért könnyű úgy hivatkozni, ha világos kormányzati instrukciók érkeznek Budapestről formálisan és informálisan azzal kapcsolatban, hogy mit kell mondani, majd kiáll az önök által meghivatkozott vezető, elmondja, hogy mit kell mondani, majd önök pedig elmondják, hogy önök azt teszik, amit a kárpátaljai vagy a határon túli magyarok kérnek. Ez így sok esetben nem egy nehéz feladat, arról nem is beszélve, hogy elvileg sem tudunk ezzel feltétlenül és mindenféleképpen egyetérteni. Vannak bizonyos nemzetpolitikai szempontok és stratégiák, amit Budapesten kell meghatározni, a környező magyar politikusok, a politikai elitek bizony néha olyan alkuk, olyan politikai helyzetek foglyai, amin egy budapesti nemzeti kormánynak néha túl kell látnia. Vannak olyan helyzetek, hogy a vak nénit akkor is át kell kísérni az úton, amikor ő nem akar átmenni.

És ha már a választott képviselőknél vagyunk, akkor világos kérdést szeretnék feltenni azzal kapcsolatban, hogy akkor önök elfogadják-e a horvátországi magyar választások eredményeit, és elfogadják-e azt, hogy a horvátországi magyarok kit választottak meg parlamenti képviselőjüknek, ha már arra hivatkoznak mindig, hogy a külföldi magyarok képviselőit kérdezik meg az őket érintő ügyekben.

Szlovénia tekintetében pedig csak egy rövid kérdés: évek óta lóg a levegőben az átfogó, új nemzetiségi törvény létrehozása. Tudunk-e erről valamit, várható-e ez, milyen lépéseket tettek ennek érdekében? Köszönöm szépen és várom megtisztelő válaszát az elhangzott kérdéseknek lehetőleg mindegyikére. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm. Szabolcs Attila alelnök úr még egy kérdésre kért lehetőséget.

SZABOLCS ATTILA (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm a lehetőséget.

A múlt héten volt a Diaszpóra Tanács ülése és a Los Angeles-i küldött, Pereházy Miklós úr egy beszélgetés során felvetette, hogy nagyon szeretnék, ha Kaliforniában, Los Angelesben is lenne egy hivatalos magyar kulturális intézet, amelynek ők a Magyar Házban még helyet is tudnának biztosítani. Azt szeretném megkérdezni, hogy van-e esetleg valamilyen esély egy ilyen létrehozására.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Van-e a bizottság részéről más kérdés, vélemény? *(Nincs jelentkező.)* Amennyiben nincs, úgy, mint az ülést vezető elnöknek, engedjék meg, hogy én is szóljak egy pár mondatot.

Elsőként kötelességem reagálni arra, amit Szávay képviselő úr mondott, mert egész egyszerűen a miniszterelnök úr a MÁÉRT-on, a múlt heti Magyar Állandó Értekezleten Felvidék kapcsán és az ottani kisiskolák ügyében nem ezt mondta, amit Szávay képviselő úr itt beidézett. Itt Szávay képviselő úr azt mondta, hogy a miniszterelnök azt mondta, hogy nem tud semmit tenni Felvidék-ügyben. Ez egész egyszerűen nem igaz, több, rosszabb állapotú ez a kijelentés, mint egy egyszerű csúsztatás. Persze, én is voltam ellenzéki képviselő, tudom, hogy ott a felelősség azért sokkal kevesebb, mint a kormánypárti oldalon, tehát az ember szabadabban beszél, de ez egész egyszerűen nem igaz.

Miniszterelnök úr arról beszélt Felvidék kapcsán, hogy a jó gazdasági kapcsolatok, amelyek most vannak és egyébként a migrációs politikában a V4-ekkel való jó kapcsolat egész egyszerűen nyitott egy teret, egy olyan teret nyitott, amelyben mind az MKP, mind a felvidéki magyar szervezetek, mind akár a magyar kormány is nemzetpolitikai ügyekben egy kicsit könnyebben tud mozogni. Erre gyakorlati példa, hogy a Magyar Közösség Pártja előjött a választási programjával, melyet nem autonómiakonceptciónak neveznek, hanem területi alapú önkormányzatiságnak és igazából a szlovák politika, a szlovák sajtó, a szlovák közélet nem ugrott neki gyilkos

indulatokkal. Miért is nem? Mert egyébként jók a gazdasági kapcsolatok, jók a migráció területén a kapcsolatok, tehát ez nyitott mégiscsak valami teret, nyitott mégiscsak valami lélegzetvételnél is lehetőséget.

Miniszterelnök úr nem azt mondta, hogy semmit nem tud tenni a felvidéki magyar oktatás ügyében, hiszen tudjuk, hogy itt Szlovákia elfogadott egy törvényt, mint ahogy egyébként ilyen törvény más országokban is létezik, hogy egy-egy osztály, tanulócsoporthoz mekkora létszámmal indulhat. Azt mondta a miniszterelnök úr, hogy ezt nem tudja előhozni kormányközi egyeztetéseken, tárgyalásokon, hogy ezt a törvényt vonják vissza vagy módosítsák 12 főről 16 főre, azt tudja felvetni, hogy a magyar kormány, Magyarország hozzá tud járulni a magyar kisiskolák fenntartásához. Erre egyébként, zárójelben mondom, lehet azt mondani az ellenzék részéről, hogy nem Magyarország dolga ezeknek az intézményeknek a fenntartása vagy az ehhez való hozzájárulás, de a végcél az, hogy megmaradhat, ha ez kedvező fogadtatásra talál, akkor egyébként a fennálló szlovák törvények mellett ez a 100 magyar iskola megmaradhatna, a 200 vagy 400 szlovák iskolával meg történik, ami történik; ez hangzott el a MÁÉRT-en.

Én is köszönöm szépen miniszter úr beszámolóját, egy rövid kérdést engedjen meg Kárpátalja kapcsán. Nagyon üdvözljük a délvidéki gazdaságfejlesztő csomagot. Van-e arra egyáltalán elméleti lehetőség vagy talán ennél több is, valami gyakorlati elgondolás, hogy ebben a hosszan elhúzódó humanitárius válságban, amire készülhetünk Ukrajna és Kárpátalja kapcsán, hogy valami hasonló gazdaságfejlesztő, gazdaságélénkítő csomag mehet Kárpátaljára.

A másik kérdésem, ami az elmúlt hetekben került elő ismét - kapcsolódik a magyar-szerb jó kapcsolatokhoz - a három ország együttműködése, Szerbia, Magyarország és Kína, a Szalonikival való vasútvonal-összeköttetés. Tulajdonképpen itt a bizottságban kettőnk is érint, Bóna képviselő úr körzetén is áthalad ez a Budapest-Kelebia vasútvonal és az enyémen is, illetve Szávay képviselő úr is érintett. Megtörtént a szerződés aláírása, mikorra várható ez a vasútvonal, elkészültek-e a már a tervek, a pontos nyomvonalról tudhatunk-e valamit? Egyébként pedig üdvözljük, hogy ez a vasútvonal felújításra kerül. Köszönöm szépen a lehetőséget a kérdésekre.

(Jelzésre:) Szávay képviselő úr még, gondolom, rám kíván reagálni.

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Elnézést kérek! Persze, kénytelen vagyok. Bocsánat, miniszter úr, elnézést! Elnök úr, lehet csúrnicsavarni ezt a dolgot, de lényegében ez volt a lényege annak, amit a miniszterelnök úr mondott. Elnézést, ha nem idéztem pontosan, nem ez volt a szándékom, hogy felnagyítsam, vagy más formában adjam vissza a miniszterelnök úr szavait, nem, ezt teljesen lényegtelennek tartom. A lényeg az, valójában az hangzott el, hogy miniszterelnök úr nem lát ennek a kérdésnek a megnyitására lehetőséget. Függetlenül attól, hogy mennyire marha jók most a magyar-szlovák kapcsolatok, milyen mélyek és milyen őszinték és mennyire biztatóak, ennek ellenére, amikor történik egy, a magyarok számára is sérelmes lépés - nem is föltétlenül ez ennek egyébként az oka -, akkor a magyar kormány ennek a nagy együttműködésnek és barátságának az ellenére nem lát mozgásteret ennek a kérdésnek a fölvetésére.

Az pedig, hogy a magyar iskolákat nem Magyarországról kellene támogatni, az nem egy ellenzéki álláspont, elnök úr, ezt szeretném világossá tenni. Én úgy gondolom, hogy az a felelős nemzetpolitikai álláspont, annak kellene lennie az önök részéről - mint ahogy egyébként korábban az is volt -, hogy a környező országokat kell rászorítani arra, hogy az ottani közfeladataikat - például az oktatással kapcsolatban vagy mással kapcsolatban - ellássák. Már eleve egy veszélyes kaput nyitott ki a magyar nemzetpolitika akkor - bár ez kétségkívül szükséges lépés volt -, amikor úgy hoztuk létre a környező országokban felsőoktatási intézményeket, hogy nem tudtuk elérni azt, hogy azt a környező országok finanszírozzák, mert elvileg ez lett volna a

dolguk, a kötelességük meg mindenféle uniós alapelvek is vannak ezzel kapcsolatban, de ezt tegyük félre. Ezt nem tudtuk elérni, de másmilyen módon nem működtek volna ezek a felsőoktatási intézmények, ezen lépünk is túl, de az nem lehet cél, hogy a jövőben újabb és újabb, egyébként állami feladatokat vállaljunk át Szlovákiától, Romániától vagy Ukrajnából, ez pedig egy veszélyes, precedensteremtő ügy. Nekünk ezzel ez a félelmünk, ami nem hiszem, hogy ellenzéki vagy nem tudom, milyen hozzáállás, egész egyszerűen ez kell, hogy legyen a felelős hozzáállás. Ha tényleg van bizalom és jó kapcsolat a környező országokkal, akkor azt annak érdekében kellene felhasználni, hogy ha már a meglévő sérelmeken nem tudunk orvosolni, akkor legalább újabbak ne keletkezzenek, legalább azt tudjuk elérni, hogy ne kerüljenek újabb problémák terítékre, mint amilyen újabb probléma például ezeknek a kisiskoláknak a bezárása. Köszönöm, elnök úr és elnézést kérek miniszter úrtól, hogy húztam az időt.

ELNÖK: Köszönöm szépen a bizottság tagjainak a kérdéseket, véleményeket. Miniszter úr, öné a szó, illetve igény szerint, ha államtitkár úr vagy kollégái válaszolnak. Tessék, miniszter úr.

Szijjártó Péter válasza, reagálása

SZIJJÁRTÓ PÉTER külgazdasági és külügyminiszter: Köszönöm szépen, elnök úr, meglátjuk, hogy meg tudom-e oldani egyedül a feladatot. Köszönöm szépen képviselőtársaim kérdéseit és köszönöm szépen azt, hogy a természetesen meglévő politikai vitáink ellenére vagy mellett bizonyos kérdésekben, azt gondolom, hogy konstruktív és méltányos álláspontot tudunk egymással szemben képviselni.

Kiss László képviselő úr kérdéseire: nyilván nem akarom olcsó poénként ellökni, hogy ha Băsescu elnök úr nyilatkozatai alatt én lettem volna a külügyminiszter, akkor lehet hogy mások a reakciók, de az tény, ön is nyilvánvalóan láthatja, hogy mondjuk, a Külügyminisztérium korábbi, ilyen tekintetben elhangzó megnyilatkozásai és a mostaniak között van némi különbség. Ezt persze nem mindenki ítéli meg pozitívan, de még egyszer, én azt gondolom, ha Magyarországot illetően kritikára kerül sor, akkor ott a magyar Külügyminisztériumnak kötelessége fellépni. És lehet abból viccet csinálni, hogy naponta hány nagykövetet hívunk be, pont annyit, ahányan bírálják Magyarországot, eggyel se kevesebbet és eggyel se többet, meg nem hobbiból és nem sport gyanánt műveljük ezt, hanem ez a munkánk, vagy legalábbis a munkánknak egy része, és pontosan annyi nagykövetet fogok beküldeni az állomáshelyén tiltakozó jegyzéket bevinni, ahány helyről kritika érkezett, eggyel se többet és eggyel se kevesebbet.

Tehát, ha most ezt a kérdést én általánosan akarom megnyitni, akkor azt gondolom, hogy abban teljes mértékben egyet tudunk érteni, hogy pártállástól és személyiségtől függetlenül senkinek sem megengedett az, hogy Magyarországot méltatlan kritikával illesse. Ha visszaemlékezünk, akkor az elmúlt néhány hónapban a migrációs válság kapcsán nemcsak baloldali politikusok fogalmaztak meg kritikákat Magyarországgal szemben, hanem voltak jobbközép, jobboldali politikusok is és velük szemben, a pártcsaládi szolidaritást félretéve, hasonló keménységgel válaszoltunk, mint egyébként, ha az adott esetben baloldaltól érkező kritika lett volna.

Ha megengedi, Szerbiával kapcsolatban azt gondolom, nem hangzott el olyan, amire mondjuk, ellenvetést kellene megfogalmaznom. Köszönöm szépen az elismerő szavait, még ha nem is személyesen engem illettek, hanem mondjuk, a politikánkat. Ezt jó tudni, és remélem, hogy a jövőben is együtt tudunk működni ezzel kapcsolatban.

Ami a gazdaságfejlesztési program forrásait illeti, itt alapvetően az Eximbank hiteleire fogunk alapozni. Az Eximbank kétfajta típusú hitelt tud adni - ez az elmúlt időszakban a közpénzek elköltéséért mindig jogosan és szimpatikusan aggódó

médiумok részéről egy más ügyben előjött -, az Eximbank tud piaci alapon hitelt adni, ami piaci alapon történik, mint a neve is mutatja, közpénzek érintése és felhasználása nélkül és tud adni olyan hitelt, amely kedvezményes kamatozása. Úgy éri el, hogy kedvezményes kamatozása legyen, hogy a költségvetés, a nemzeti költségvetés vállal kamatkiegyenlítési terhet, amelyet aztán közpénzből finanszíroz. Nyilvánvalóan kedvezményes kamatozása hitelt abban az esetben ad az Eximbank, ha azt nemzetgazdasági vagy nemzetstratégiai cél indokolja. Tehát itt, ebben az esetben alapvetően az eximbanki hitelekre építjük ezt a gazdaságfejlesztési programot, amelyet természetesen Szávay képviselő úr igényeinek és az általános igényeknek megfelelően, természetesen átláthatóan kell hogy elköltsenek, illetve átláthatóan kell hogy megítéljenek, az erre vonatkozó banki szabályokat a bank vezetése minden esetben betartja.

Ami a külgazdasági attasékat illeti, amikor találkoztunk tavaly szeptemberben, akkor én már talán beszéltem arról a célomról, hogy minden bilaterális nagykövetségünkön - a vatikánit kivéve, jó okkal - legyenek külgazdasági diplomatáink, egy, kettő vagy három, a reláció külgazdasági intenzitásától függően. A Kárpát-medencében úgy nézünk ki jelenleg, hogy 2 külgazdasági attasénk van a pozsonyi, a bukaresti, a belgrádi, a zágrábi, a ljubljanoi és a bécsi nagykövetségünkön, tehát itt 2-2 külgazdasági attasé teljesít szolgálatot. Bocsánat, Kijevet kihagytam. Pozsonyban, Kijevben, Bukarestben, Belgrádban, Zágrábban, Ljubljanában és Bécsben, tehát mind a 7 nagykövetségen 2 külgazdasági attasé szolgál. 1-1 külgazdasági attasénk dolgozik Kassán, Beregszászon, Ungváron, Kolozsvárott, Csíkszeredában, Szabadkán, Eszéken és Lendván. Tehát minden nagykövetségünkön 2, az egyéb típusú külképviseleteken 1 külgazdasági attasé dolgozik. Egyébként a 136 külképviseletünkön, azt hiszem, 10 kivételével már mindenhol szolgálatba álltak a külgazdasági diplomatáink, és 10 olyan hely van, ahol vagy a pályáztatás vagy az éppen szükséges váltás miatt gyakorlatilag a jövő negyedévben töltjük föl a helyet.

Ami az intézményrendszert illeti, a szörnyűséges KRÜH rövidítésre hallgató Kárpát Régió Üzleti Hálózat nincsen, helyette lett a Közép-európai Kereskedelemfejlesztési Hálózat, amelynek jelenleg 13 irodája üzemel és a jövő év első negyedévére 22 iroda lesz. Ezeknek a listája a következő: Pozsony, Dunaszerdahely, Érsekújvár, Ipolyság, Rimaszombat, Kassa, Királyhelmece, Ungvár, Beregszász, Lendva, Felsőpulya, Eszék, Szabadka, Újvidék, valamint Szatmárnémeti, Nagyvárad, Arad, Kolozsvár, Marosvásárhely, Székelyudvarhely, Sepsiszentgyörgy és Déva.

Ezeknek az irodáknak az a feladatuk, hogy a magyarországi és az ottani kis- és közepes vállalkozások közötti kapcsolatot elősegítsék, piacot kutassanak fel a magyar kis- és közepes vállalkozásoknak ott és piacot kutassanak fel alapvetően itt Magyarországon és a Kárpát-medencében az ottani magyar kis- és közepes vállalkozásoknak, árualapképzés történjen, magyarul, legyen egy olyan adatbázisunk, hogy teszem azt a Kolozsváron és környékén működő, alapvetően magyar kis- és közepes vállalkozások, mondjuk, mit állítanak elő, és ha arra vonatkozólag a kereskedőházi rendszer más pontjain jelentkezik igény, azt összekössék. Itt ez az első lépés, az összekötés.

Utána már nem ezen a hálózaton múlik, hogy létrejön-e egy üzlet vagy sem, mert hosszasan tudnám sorolni önnek azokat a példákat, amikor időt, energiát és közpénzt nem kímélve dolgoznak kollégáink egy-egy üzlet létrehozásán egy magyar vállalatnak valahol a világ bármely pontján, majd a végén, mivel árverseny van, a magyar cég egy bizonyos ár alá nem hajlandó menni, majd jön valaki egy más árajánlattal és az kútba esett. Ez egy próbálkozás volt, közfeladatot teljesítettünk, ami aztán a végén nem ment át teljesülésbe. Tehát itt ezzel kell sajnos számolni, hogy az állam mindent megtesz, aztán a magánszféra vagy tud megállapodást kötni vagy nem,

ugyanakkor az egy közfeladat, hogy legalább a lehetőségét megteremtsük annak, hogy egy-egy ilyen megállapodás létre tudjon jönni.

Természetesen feladat az is, hogy ezeket a kis- és közepes vállalkozásokat valamilyen módon segítsük a pályázatokon való részvétel tekintetében is, hiszen azért azt látjuk az eddigi 1 év 2 hónap alatt, hogy a kis- és közepes vállalkozások alapvetően két területen szakemberhiánnyal küzdenek. Az egyik a pályázati források megkörményezése, lehívása és felhasználása, a másik meg a külkereskedelem. Hajlamosak vagyunk a külkereskedelmet a normális üzletmenet részének tekinteni, de az nem az, és Magyarországon a mi adataink szerint minden négy kkv-ból egynek van egy olyan munkatársa, aki már valaha, valamit látott a külkereskedelem tekintetében. Tehát minden negyediknek van, ami azt jelenti, hogy a négyből háromnak egyáltalán nincs olyan embere, aki bármilyen módon a külkereskedelemben tapasztalattal rendelkezne. A külkereskedelem nem egy belpiac, csak távol, hanem az egy más szakma, tehát ezt a feladatot kell teljesítenünk. Tehát a Kárpát-medencében, illetve a környező országokban a külképviselteinken összességében 22 külgazdasági attasé szolgál, jelenleg 13 irodája van már a Közép-európai Kereskedelemfejlesztési Hálózatnak és 22 lesz, és az Eximbank finanszírozza alapvetően az 50 milliárdos programot. Azt hiszem, hogy nagyjából ezt a részét a kérdésének, amennyire tudtam, megválaszoltam.

Ami a határátkelőhelyek ütemezését illeti, ott a következő megállapodásaink vannak. Először is egy abszurd helyzetre szeretném felhívni a figyelmet. Romániával van jelenleg 11 meglévő határátkelőhelyünk, ez azt jelenti, hogy az átlagos távolság 41 km a magyar-román határszakaszon - szégyen! -, viszont van 10 olyan határátkelő pont, ami ott van, meg van építve, csak a közepén van egy nagy betontuskó és nem lehet rajta átmenni. Mi a román barátainknak már számtalanszor adtunk át mindenfajta kezdeményezést, hogy 1) vállaljuk a költségeket, 2) a schengeni rendszerben azért vannak rugalmas pontok, amelyek bizonyos lehetőséget adnak kishatárforgalom esetén, hogy nem ezt a nagyon drága, nagyon szofisztikált határellenőrzési és átléptetési infrastruktúrát kell alkalmazni, hanem vannak könnyített megoldások, de erre sem voltak hajlandók a románok egyébként. Tehát ott van 10 olyan határátkelő pont, amit hogy a mindennapi élet során használnak-e vagy sem, ezt most ne itt vitassuk meg, de a lényeg az, hogy hivatalosan nem használhatóak. Én magam is vettem részt olyan átadáson, Gyulán, ahol nagy örömmel mindkét oldalról ott voltak a helyiek, és nagyon örültek neki, hogy végre megnyílik a lehetőség, majd elmentünk, jött a műszaki ember és odahúzta a betontuskót és mondta, hogy akkor innen el lehet fáradni, mert ennyi volt a látnivaló. Tehát ez egy nonszensz helyzet teljes egészében, ezt fel kellene oldani. Mi minden pénzügyi, technikai és jogi segítséget ez ügyben felsorakoztattunk, egyszerűen, ha a másik oldalról hiányzik a készség, akkor nem tudunk mit tenni.

Tehát ami az ütemezést illeti, az idei esztendőben átadtunk 4 új határátkelőhelyet. Ezek: az Esztergom-Párkány közötti teherkomp, az Abaújszántó-Kenyhec közötti Hernád-híd és a közúti kapcsolat, az M43 Csanádpalota-Nagylak között - ami megint egy nonszensz helyzet, hogy Románia és Magyarország között mind ez ideig nem volt egyetlen gyorsforgalmi útkapcsolat sem és most itt ez az M43 Csanádpalota-Nagylaknál megnyitásra került -, illetve a szerb határszakaszon átadtuk újra a Rösztke-Horgos régi határátkelőhelyet július 31-én, aztán lezárásra került egy darabig, de most újra mind a 7 határátkelőhelyünk üzemel a magyar-szerb határszakaszon.

2018-ig, mivel minden autópályánk el kell hogy érje a határszakaszt, ezért mindenhol vagy lesz kibővített határátkelő pont vagy új határátkelő pont. Az M30-ast megépítjük az országhatárig, ez a munka már zajlik, tehát ez elkezdődött. Az M15-öst négysávossítjuk. Remélem, hogy 2018-ig valamilyen jelentős előrelépést tudunk tenni az új komáromi híd megépítése kapcsán. Fontos lenne, mert a jelenlegi mindkét

híd Komárom belvárosán keresztül vezet, szűk az áteresztő kapacitása, még gyerekkoromból emlékszem arra, hogy egész városon keresztül álltak a kamionok, tehát ott egy jelentős fejlesztést kell végrehajtani. Egyetértés van a két oldalon, el is kezdődött a közös munka, uniós forrás kérdése a megépítés. Illetve van egy aláírt megállapodásunk Magyarország és Szlovákia között arról, hogy a 21 előirányzott új határátkelőből a 2014-2020-as időszakban 10 átkelési pontot megépítünk, ezek alapvetően Ipoly-hidak, tehát annak a térségnek jelentenek majd segítséget.

Összességében a 2014-2020 közötti európai uniós fejlesztési ciklusban 44 kisléptékű határátkelőhelynek a megépítését szeretnénk. 2016-ra még egy konkrétum van, amennyiben szerb barátaink előrehaladnak az úttal - mert mi megvagyunk -, akkor a Bácsszentgyörgy-Rastina közötti határátkelési pontot is át lehet adni.

Ami a Szlovákiával való kapcsolatot illeti: nem vitattam, akkor elnézést, ha nem beszéltem róla hangsúlyosan, hogy vannak olyan kérdések, amelyek megoldásra várnak és eddig nem tudtuk őket megoldani. Több ilyen is van. Ezeket nagyjából, teljeskörűen önök felsorolták, én még tudnám hosszabban (*Szávay István: Mi is.*), nyilván mindannyian meg tudnánk hosszabbítani ezt a listát, de tény az, hogy vannak, azt gondolom, olyan jogos felvetések, amelyeknek a teljesítése mind ez idáig nem történt meg.

Ugyanakkor azt is gondolom, hogy a két ország közötti kapcsolat, mondjuk, 2010 előtt sokkal rosszabb volt ennél - és nem akarok belemenni pártpolitizálásba, mert önök se tették nagyrészt és nem is lenne helyénvaló részemről, merthogy egy körben mondhatták el a véleményüket és most itt csapkodjak le magas labdákat -, de az tény, azért emlékezhetünk arra, amikor a szlovák miniszterelnök, talán Szécsényben úgy tudott jönni látogatásra, hogy mögötte a kisbuszból lógtak ki a gépfegyveres őrök. Tehát 2010 előtt - függetlenül attól, hogy milyen kormány volt vagy milyen nem, azt most hagyjuk -, 2010 előtt azért volt egy olyan általános feszültség, amelyben a kapcsolatrendszer egyik eleme sem működött.

Azt gondolom, hogy 2010 óta tudunk előrelépést elérni abban, hogy a kapcsolatrendszer bizonyos elemeit újra elkezdjük működtetni és vannak sikertörténeteink. Kétségtelen, teljesen igazuk van, ezek a sikertörténetek nem a nemzetiségpolitikához kapcsolódnak, hanem ezek más területeken vannak, csak én azt a kérdést gondolom korrektnek felvetni, hogy vajon ezek a sikerek hozzásegíthetnek-e minket ahhoz, hogy nagyobb eséllyel oldjuk majd meg ezeket a kérdéseket, amiket önök most itt jogosan felvetettek, mint megoldatlan kérdések vagy nem. Szerintem igen, szerintem ezek a közös sikerek a jövőben nagyobb reményt adnak arra, hogy ezeket a nehéz kérdéseket meg tudjuk oldani.

Annnyit hadd mondjak el önöknek, nem veszélyeztetve a sikerét ezeknek a dolgoknak, hogy azért nemcsak a nyilvánosság előtt zajlanak folyamatos konzultációk a szlovák féllel, hanem köztünk személyesen, a két külügyminiszter között rendszeresen, négy szemközti találkozókon szoktuk megvitatni, hogy miben, hogyan állunk, miben tudunk adott esetben előre menni. Remélem, hogy ezeknek lesz foganatja a jövőben, amit már önök is érezhetnek és a nyilvánosság előtt is el tudjuk mondani. Azt is el tudom önöknek mondani, talán még mindig belefér a nyilvánosság próbáját kiállva, hogy azért lettek volna olyan előrelépési lehetőségek a magyar nemzeti közösség szempontjából, amelyeket azért nem tudunk kihasználni, mert éppen a helyi magyarok ítélték meg úgy, hogy nem volna helyes, ha abba az irányba mennénk tovább.

Azt is el tudom mondani önöknek az iskolák fenntartása kapcsán, hogy ezt én kifejezetten megvitattam többször Lajcák külügyminiszter úrral és világos, hogy ott nem magyar iskolabezárásról, hanem iskolabezárásról van szó, amely bizony, érint magyar iskolákat is, de ebben az esetben az is világossá vált, hogy a szlovák kormány nem tud, nem akar, nem fog különbséget tenni aszerint, hogy az éppen egy nemzetiségi iskola vagy egy szlovák iskola. Ezért tettük mi azt a javaslatot, hogy a

magyar kormány akkor finanszírozással, nemzetközileg, kétoldalú alapon, a nemzetközi jog alapján elfogadható finanszírozással segít ebben, hogy a magyar iskolák működőképesek tudjanak maradni.

Nyilvánvalóan lehet vitatni, hogy ez jó megközelítés-e abból a szempontból, amit ön mond, hogy mégiscsak ez egy szlovák állami feladat, de én azt gondolom, hogy itt mégiscsak az fontosabb, hogy ez egy magyar nemzeti érdek. Tehát itt most arról tárgyalunk, hogy ennek mi lehet a módja, tiszteletben tartva azt, hogy nyilvánvalóan mi azt gondoljuk, hogy szerencsésebb volna, ha a szlovák kormány másként járna el a magyar nemzetiségi iskolákkal szemben, mint a szlovák iskolákkal szemben, de jól láthatóan ez nem megy, ezt nem fogják megcsinálni, dacára annak, hogy éppen milyen a kapcsolatunk vagy milyen nem.

Ha megengedik, akkor Szabolcs Attila alelnök úr kérdésére a következőt tudom mondani: a letartóztatott kettős állampolgár ügyében a családdal folyamatosan tartjuk a kapcsolatot. Itt a kettős állampolgáron van a hangsúly, ugyanis ha ő magyar állampolgár lenne kizárólag, akkor a konzuli segítségnyújtás egy jóval szélesebb tárházával tudnánk élni, viszont azzal, hogy kettős állampolgár, tehát román állampolgár is, ez a tárház nem áll rendelkezésünkre jelen esetben sajnos, de a családdal folyamatosan tartjuk a kapcsolatot. Nekünk is az az információnk egyébként a hölgytől, az úr feleségétől, hogy ott a születésnap alkalmához használandó hang- és fényhatások kiváltására alkalmas eszközöket tároltak. Nem volt ott egyikünk sem, amikor leltárba vették ezeket a tárgyakat, de tény az, hogy a családnak ez az állítása.

Itt nem tudunk mást tenni, a nagykövetségünk és a külképviseleteink folyamatosan figyelemmel kísérik az ügyet, és ha kell, akkor azt államközi szinten fel tudjuk vetni, de ez felvetés, tehát semmilyen jogi kényszerítő erővel rendelkező lépést nem tudunk tenni ebben az ügyben. Azt gondolom, hogy itt az egyik segítség az lehet, hogy a nyilvánosság szintjén fenntartjuk az ügyet, de ebben minden magyar politikai erő a szövetségesünk jól láthatóan, vagy egymás szövetségesei vagyunk ebben az ügyben, tehát itt ezt tudjuk tenni. A felvidéki iskolákról beszéltem.

Szászfalvi képviselő úr, alelnök úr hozzászólására a következőt tudom mondani. Mi azzal tisztában vagyunk, hogy a horvát miniszterelnök az nem a horvát nép, tehát tudunk különbséget tenni a horvát miniszterelnök nyilatkozatai és a horvát nép Magyarországról és magyar emberekről alkotott véleménye között. Mivel ezek informális csatornákon, a nyilvánosság mellőzésével érkező visszajelzések voltak, nem szeretném felsorolni azoknak a horvát politikusoknak a listáját, akik ezen álláspontjuknak világosan hangot adtak akár miniszterelnök úrnak, akár nekem személyesen. Tehát a horvát politikában nem vette körül teljes körű konszenzus a horvát miniszterelnök Magyarországgal szembeni megnyilvánulásait.

Én magam nem véletlen, hogy a nyár folyamán a HDZ elnökével is felvettem a kapcsolatot, személyesen is jártam nála Zágrábban, tárgyaltunk is, most az egy kérdés, hogy ő neki lesz-e kormányalakítási lehetősége vagy sem, hogy új választás lesz-e Horvátországban vagy sem, de az tény, hogy nem szeretnénk, ha a helyi kapcsolatok áldozatul esnének a rossz politikai kapcsolatoknak, ezért ösztönözzük a helyi, regionális, határon átnyúló együttműködést. Minden ilyen programot szívesen támogatunk is, legyen az akár magyar-horvát, magyar-szlovén viszonylatban, bár szlovén viszonylatban nincsen ez a tehertétel rajta a regionális együttműködésen, sőt ott kifejezetten jó politikai együttműködés van. De ha van javaslat arra vonatkozólag alelnök úrtól, hogy milyen lépéseket kellene tennünk arra, hogy a regionális és a határon átnyúló együttműködést megtartsuk, milyen programokra van szükség, akkor szívesen állunk természetesen rendelkezésére és a helyiek rendelkezésére és akkor szívesen segítjük az ezzel kapcsolatos célkitűzések elérését. Ha van ilyen jelzés, akkor örömmel vesszük.

Szószóló úr hozzászólását kifejezetten köszönöm. Szeretném elmondani önnek, hogy bolgár kollégámmal kifejezetten jó személyes viszonyban vagyunk, ez lehet, hogy egy életkori kérdés is egyébként, de tény az, hogy Daniel Mitovval rendszeresen sort kerítünk kétoldalú találkozókra még a multilaterális események margóján is szinte minden alkalommal, januárban egyébként hivatalos kétoldalú látogatásra is sor kerül. A magyar-bolgár barátság napját kifejezetten támogatom, tehát ezt most fel fogjuk venni az agendánkba, hogy ez milyen módon ültethető át a valóságba.

A repülőjáratok ügyében: a Malév megszűnését követően Budapest elvesztette azt a hub szerepét, amelyet a Nyugat-Balkán és Európa összekötésében játszott, ez kétségtelen. Most itt van egy együttműködésünk, amely egy állami és piaci típusú együttműködés a Wizz Airrel, amely egy magántársaság. Jól láthatóan profitorientált és magánvállalati alapon működik - ami helyes is, hogy egy magánvállalat profitorientáltan működik -, ugyanakkor úgy látom, hogy bizonyos esetekben, mondjuk úgy, a nemzeti célkitűzések és a magánvállalati érdekek ott tudnak találkozni, ezért a Wizz Airt többször is segítjük diplomáciai eszközökkel abban, hogy bizonyos desztinációkban járatot tudjon indítani. Mit jelent a diplomáciai eszközökkel való segítség? Mindig felvetjük a tárgyalásokon ennek a kérdésnek a fontosságát, és ha szükséges a kétoldalú kormányzati megállapodás megkötése, hogy a jogi keret létrejöttön, akkor azt megkötjük.

Van egy tervünk a Nyugat-Balkánra vonatkozólag, ahol 6 desztináció és Budapest közötti repülőjárat indítását kifejezetten a nemzeti és a nemzetgazdasági érdek szempontjából fontosnak gondolnánk. Ebben benne van Pristina, Podgorica, Szkopje, Szarajevó, benne van Szófia is, mert én azt gondolom, hogy ezeknek a városoknak a közvetlen Budapesttel való összekötése nemcsak a kétoldalú kapcsolat miatt fontos, hanem utána majd azt a kérdést is el kell dönteni, hogy a Nyugat-Balkán és Európa között ki a híd, és ezért fontos a Budapest-Belgrád - majd mindjárt mondok róla egy pár mondatot, ha megengedik -, ezért fontosak a légi összeköttetések. Tehát ezen dolgozunk, csak ez azért nehéz kérdés, mert egyrészt itt szükség van állami szerepvállalásra is, mert ezek a desztinációk nem a legtöbb utast felvevő útvonalak nyilvánvalóan, tehát itt kell valamifajta segítség, hogy a profitérdek se sérüljön meg, a nemzetgazdasági érdek is összejöjjön és egyébként van egy európai uniós szabályozás is. Tehát itt aztán minden van, amit össze kell hozni, de úgy látom, hogy jól haladunk a munkával.

Az, hogy nyílik-e kereskedőházi képviselet Bulgáriában vagy nem, arra szeretném kérni önt, hogy a Magyar Nemzeti Kereskedőház Zrt. vezetésével egy találkozó keretében ezt vitassa meg. Ha ön felvillantja azokat a lehetőségeket, amelyek adott esetben vonzóak lehetnek a kereskedőház vezetése szempontjából, akkor nyilván meg fogják hozni a szükséges döntéseket, de ez kifejezetten és kizárólag az ő kompetenciájuk. Ami pedig a nemzetiségi bizottságban való részvételemet illeti, állok rendelkezésre, amikor önök gondolják.

A magyarországi kisebbségek és a migránsok összekeverését pedig egy nonszensz dolognak tartom, én magam nem is érzékeltem, vagy hogyha volt is ilyen, akkor elengedtem a fülem mellett, mert ez már annyira nonszensz, hogy szerintem ezzel sem önöknek, sem nekem nem kell foglalkozni.

Szávay képviselő úr kérdéseit köszönöm szépen, igyekszem hiánytalanul megválaszolni. A kvóta ügyében én azt gondolom, hogy az a döntés túl azon, hogy nonszensz és túl azon, hogy sérti az európai jogot, végrehajthatatlan is. Két ok miatt gondolom, hogy végrehajthatatlan, és akkor előtte még egy nulladik pont, hogy amikor a migrációs biztossal tárgyaltunk, több kérdést is feltettünk. A legelső és szerintem legadekvátabb kérdés az, hogy ez miért 120 ezer, miért nem 121, miért nem 119, miért nem 90 vagy miért nem 170 ezer. Erre vonatkozólag semmilyen koncepcionális válasz nem született. Tehát egészen világossá vált, hogy ez az egész kvótaügy csak arra jó, hogy a közös európai megoldás hiányát és az ezzel kapcsolatos

európai politika alkalmatlanságát elfedje legalább egy időre, mert az valahol mégiscsak nevetséges, hogy 120 ezer ember szétosztásáról beszéltünk és a vita alatt több mint 120 ezren jöttek be az Európai Unióba egészen biztosan, és mind a mai napig több ezren érkeznek az Európai Unió területére úgy, hogy egy jelentős részükről nem tudjuk, hogy kik, miért jönnek, és honnan jönnek. Ha ön vagy bármelyikünk utazik repülővel vagy személygépkocsival átkel a magyar-szerb vagy a magyar-román határon, elkérik az útlevelét, várakozni kell, mert ez a procedura várakozással jár, leellenőrzik, hogy mit visz át és milyen céllal megy, minket is. Ehhez képest jönnek a bevándorlók, egy jelentős részüktől senki nem kérdezi meg, hogy ki, akitől meg megkérdezik, attól meg alapvetően bementésre elhiszik, tehát az egész helyzet nonszensz.

Annak a vitának az ostobaságáról nem akarok itt beszélni, hogy most ez növeli-e a terrorizmus veszélyét Európában vagy nem, mert akkor azonnal jön a hipokrita európai válasz, hogy a terrorizmus és a bevándorlás közé egyenlőségjelet teszünk, ami nem így van. Pusztán azt a kérdést szeretnénk világosan tisztázni, hogy ha bejöhet több ezer ember ellenőrizetlenül napi szinten Európába, ez növeli-e a terrorizmus veszélyét vagy nem, hiszen aki erre azt mondja, hogy nem, az nem ezen a világon él. Tehát miért is gondolom, hogy végrehajthatatlan a döntés? Mert a döntés úgy szól - szép magyar kifejezéssel illetve -, hogy a hotspotokból lehet relokálni, de egy ilyen hotspot még nem jött létre, tehát nincsen olyan hely, ahonnan relokálni lehetne. Az eddigi óriási európai sikersztóriáról szól, hogy valahonnan Olaszországból vagy Görögországból, ha jól emlékszem, 13 embert elszállítottak talán Svédországba, tehát eddig ennyi ennek a nagyszerű európai döntésnek a lenyomata; tehát nincs honnan relokálni. Egyébként, amikor a migrációs biztostól fölítettük a kérdéseket, hogy ezek a hotspotok hogy fognak kinézni, zártak lesznek-e, nyitottak, kicsik, nagyok, kik fognak ott dolgozni, kik döntenek el, hogy Magyarországnak be kell-e fogadni valakit vagy nem, jól láthatóan fogalmuk sem volt arról, hogyan fog ez történni.

A második pedig az, hogy egyszerűen a másodlagos migráció kérdésére senki nem adott választ. Tehát akit adott esetben - ha mondjuk, ez a rendszer létrejön, ami nem fog - azt mondják, hogy önök itt Magyarországon, maguk ott Szlovákiában, maguk ott meg Romániában vagy Lengyelországban, Csehországban fognak tartózkodni, akkor szerintem viszonylag nagy tételen lehet arra fogadni, hogy a relokációt követő 12 órán belül ezek az emberek megindulnak Németországba. És majd mit fogunk csinálni? Hegyeshalomnál, a schengeni határon kiteszünk egy táblát, hogy szabad átjárás mindenkinek, kivéve Szíriából érkezett relokáltak? Tehát az egész úgy, ahogy van, nonszensz, végrehajthatatlan, ezért én már nem is mennék el odáig, hogy bizonyos országokon belül kit, hova fognak telepíteni, mert az egész rendszer nem tud létrejönni, és ha megfigyeli, képviselő úr, szerintem akkor látja, hogy egyre több országban ez az álláspont kezd világossá válni, még ott is, ahol egyébként megszavazták ezt a mechanizmust.

Ami a választási törvény módosítását illeti, itt van egy alkotmánybíróági ügy jelenleg és az Alkotmánybíróság döntése után érdemes lehet szerintem megvitatni bármi olyan típusú kérdést, amit volt kedves felvetni.

A Közel-Keletre vonatkozóan: a katonáink ott vannak, tehát van egy parlamenti döntés, amit ha jól emlékszem, talán önök is támogattak (*Jelzésre:*), vagy nem támogattak, de egész konstruktív vitát folytattunk, ha jól emlékszem. 150 katonának az iraki Kurdisztánba telepítéséről van parlamenti döntés. Ezeket a katonákat én meg is látogattam a közelmúltban, olasz és amerikai parancsnokság alatt teszik a dolgukat, kifejezetten elismerik a tevékenységüket. Annyiban növeltük a hozzájárulásunkat, hogy míg az eredeti célkitűzés az volt, hogy őrzésvédelmi funkciókat lássanak el, ezt most kiegészítettük azzal, hogy a kurd pesmerga erők kiképzésében is már részt vesznek, ezen túli katonai szerepvállalást pedig nem tervezünk.

Az iskolabezárásokról az előbb már beszéltünk, volt kedves felvetni, a szlovákokkal való kapcsolatot szintén említettem.

Nézze, az ön országgyűlési képviselői irodájával kapcsolatos álláspontomat megismerhette a sajtóból, de azért mentségemre annyit szeretnék mondani, hogy előtte ezt a pártelnökének is elmondtam, felhívtam Vona Gábor elnök urat és jeleztem neki, hogy az én álláspontom, illetve a kormány álláspontja ez, és ő akkor ezt tudomásul is vette és akkor azt a nyilvánosság számára is egyértelművé tettük.

Ami az amerikaiak táviratait illeti, nyilván nem árulok el nagy titkot, hogy nem vagyunk abban a helyzetben, hogy az amerikaiak táviratait, illetve az amerikaiak álláspontját Közép-Európa szempontjából befolyásoljuk. Hosszasan tudnék önnek mesélni azokról a tárgyalásaimról, amelyeket az amerikai Külügyminisztérium illetékeseivel Magyarországról és a magyarországi helyzetről folytattam, ha egy-két ilyen tárgyaláson ott ült volna, akkor lehet, hogy még a Jobbik-képviselők és a Jobbik-szimpatizánsok körében is kicsit megnőtt volna a népszerűségem, de tény az, hogy amikor az amerikaiak kritikát fogalmaznak meg Magyarországgal szemben, azt elenyésző esetben teszik meg konkrétumokra hivatkozva. Tehát általánosságokról beszélnek, hogy Magyarországon nincs médiaszabadság, Magyarországon nincsenek szabadon az NGO-k, Magyarországon mit tudom én, hogy milyen problémák vannak, majd amikor egyesével megkérdezem, hogy milyen konkrét ügyekre próbálják ezt alapítani, mi az, amit konkrétan megválaszolhatok, akkor mindig percepciókhoz jutunk vissza, amiről vitázni nincs értelme, mert ő azt mondja, hogy úgy van, én meg azt mondom, hogy nincs úgy, aztán ennyiben maradtunk és a politikai kapcsolatok nem tudtak előrébb mozdulni.

Általában a magyar-amerikai együttműködésről azt tudom mondani, hogy a három lábából kettő, a gazdasági és a védelmi kifogástalanul működik, a politikai kapcsolatrendszer, azt gondolom, hogy kiegyensúlyozottabb lett az elmúlt időszakban, ebben nagy szerepe van az itt szolgálatot teljesítő amerikai nagykövetségnek, de tény az, hogy számos esetben szembesülünk olyan kritikával, amelyet méltatlannak tartunk.

A december 1-jével és a román nemzeti ünnepel kapcsolatban csak annyit szeretnék itt elmondani önnek, hogy én kifejezetten utasítottam a minisztérium felső vezetését, hogy nem vehetnek részt a román nagykövetség által szervezett ünnepségen, és úgy láttam, hogy ennek senki nem úgy tett eleget, hogy közben ne értett volna egyet ezzel az utasítással.

A határon túli magyar nemzeti közösségek képviselőivel, amikor egyeztetünk, hogy kivel egyeztetünk, ez egy súlyos kérdés, amit ön felvet. Tehát én nem akarom ezt negligálni vagy a súlya alatt kezelni, főleg, amikor egy nemzeti közösségnek több képviselője és képviselője is van, akkor bizony, ez egy fontos kérdés. Azt tudom önnek mondani, hogy talán az a racionális magatartás ilyenkor a kormányoldal részéről, ha a legerősebb és legnagyobb szervezet véleményét a legerősebb és legnagyobb súllyal veszi figyelembe, de természetesen nem mehet el meghallgatás vagy konzultáció nélkül a többi szervezet mellett sem.

Az Erdélyben, illetve Románia területén összességében létező magyar nemzetiségi pártokkal kapcsolatos helyzetet követve is nyilvánvalóan látja, hogy próbálunk egy kiegyensúlyozott megközelítést alkalmazni, de én azt gondolom, hogy egy dolgot nekünk tudomásul kell venni, a magyarság képviselőtét a parlamentben, tetszik, nem tetszik, Romániában az RMDSZ látja el. Ugyanígy azt tudom önnek mondani a horvát választás tekintetében, hogy nincs okunk arra, hogy ne fogadjuk el a horvát választás eredményét a magyar képviselő szempontjából. Ha jól tudom, volt szavazat-újrászámolás, ott kijött egy eredmény. Nyilván mindenkinek van egy személyes preferenciája, amit személyesen akár el is lehetne mondani, de külügyminiszterként nem volna helyes, parlamenti képviselőként nyilván más a helyzet, de ezt a döntést hozták a magyarok, nyilvánvalóan ezt mi tudomásul vesszük.

A szlovén nemzetiségi törvénnyel kapcsolatban egyetértek önnel, szerintünk is fontos lenne egy kerettörvény, ezért ez szerepel a január 22-ei kormánycsúcs napirendjén, hogy az ide vezető út milyen módon történik meg.

Talán nagyjából végigmentem, nem akarok nyitott kérdést hagyni képviselő úr kapcsán, azt hiszem, nagyjából mindent érintettem.

Ami Pánczél Károly elnök úr kérdéseit illeti, a kárpátaljai gazdaságfejlesztési program: mi készen állunk, sőt van is egy ilyen programunk, egy nagy probléma van, hogy ellentétben Szerbiával, az ukrán hatóságok nem együttműködnek. Ennek a programnak a finanszírozása itt is az Eximbank forrásaiból történne. Például a határ összekötése Beregszászsal egy összekötő úttal, a beregszászi elkerülő út megépítése annak érdekében, hogy ne a belvároson keresztül menjen az a kamionforgalom, ami gyakorlatilag most már elviselhetetlenné teszi az ottani létet és egyébként megakadályoz minden gazdaságfejlesztést a környéken, Beregszász és Munkács összekötése, és van még néhány olyan projekt - mondjuk így - a csőben, amelyeknek a finanszírozását az Eximbank felvállalja.

Itt egy probléma van, hogy az Eximbank akkor tudja ezt a finanszírozást biztosítani, ha ukrán oldalról állami garanciát kapunk mögé, és míg ez más országban nem probléma, Ukrajnában az ukrán hatóságok - hogy ez a kormány vagy az alatta lévő szintek? - tudatosan gátolják ezt a típusú szerepvállalását a magyar Eximbanknak Kárpátalja területén, ezért mindaddig, amíg ez nem oldódik fel, addig nem tudunk finanszírozni. Készen vannak a tervek, én magam tárgyaltam személyesen a beregszászi polgármesterrel, a megyei kormányzóval, a megyei tanács elnökével. Ott egyébként nemzetiségi hovatartozástól függetlenül mindenki támogatja ezt a magyar Eximbank által finanszírozott gazdaságfejlesztési koncepciót, mondom, egy probléma van, az ukrán hatóságok nem adják meg az állami garanciát, és úgy a magyar Eximbank viszont nem tud fejlesztési forrást adni.

Végezetül a magyar-szerb-kínai együttműködés a Budapest-Belgrád vasútvonal felújítása kapcsán. Itt ez egy stratégiai kérdés, merthogy azt a döntést kell meghoznunk, amit a repülőjáratok kapcsán is mondtam, hogy most akkor Magyarországra úgy tekintünk-e mint egy híd szerep, és azt gondoljuk el, hogy ennek van nemzetgazdasági jelentősége. Én igennel válaszolnék mind a kettőre, tehát szerintem van nemzetgazdasági és nemzetstratégiai jelentősége annak, hogy amikor mondjuk, a Kína és Európa közötti gazdasági kapcsolatok útvonaláról van szó, akkor az Magyarországon menjen keresztül, mert ebből munkahelyteremtés jön, ebből logisztikai központok jönnek, ebből gyártóbázisok jönnek létre. Ezért én fontosnak gondolom, hogy az „egy övezet–egy út” stratégia keretében a Görögországba behajózott, alapvetően Kelet-Kínából származó áruk, amikor Nyugat-Európába haladnak, akkor Magyarországon menjenek keresztül. Jelenleg nem vagyunk teljesen versenyképesek, úgy mondom, mert önök, akik ott élnek a vasútvonal mentén, tudják, az egy egyvágányú vasúti pálya, ami ráadásul egy nagyon alacsony utazási sebességet tesz lehetővé. Tehát túl azon, hogy a személyi közlekedésben a Budapest-Belgrád vonatközlekedés gyakorlatilag, mondjuk, egy rosszabb Tour de France-szakasszal versenyképes sebesség szempontjából, ráadásul egyvágányú, ezért nem tudja kezelni a kétirányú teherforgalmat, plusz az elővárosi forgalmat, plusz a hosszú távú személyi forgalmat hatékonyan, ezért ahhoz, hogy ezt versenyképesse tegyünk, egy kétvágányú, végig villamosított pályára van szükség.

Ha 160 km/órás végsebességről beszélünk, akkor ez a személyszállítás szempontjából annyiból fontos, hogy akkor nagyjából 2,5 óra alatt egy gyorsvonat, egy vagy két megállóval, meg tudja tenni a Budapest-Belgrád közötti utat, ami abszolút versenyképes már egy repülőgép-közlekedéssel is, mert belvárosból indul, belvárosba érkezik. A teherszállítás szempontjából pedig 740 méter hosszú tehervonatok közlekedését teszi lehetővé, ha jól emlékszem, akkor 225 kilonewton tengelynyomással, de ezért most ne feszítsenek meg. A legnehezebb és leghosszabb

tehervonatokat is el fogja bírni - a 740 méter hossz az biztos -, tehát azokat a konténervonatokat is lehet majd rajta közlekedtetni, amelyek a Kínából Görögországba behajózott árut el tudják juttatni Nyugat-Európába.

Ez egy olyan beruházás, amit nyilván nemzeti forrásból nem tudunk biztosítani. A kínai-közép-európai együttműködés keretében egy 85 százalékos kínai hitelfinanszírozásra van mód, azonban világossá tettük a kínai partnernek a kivitelezési szerződés aláírásával párhuzamosan zajló finanszírozási tárgyalásokon, hogy csak abban az esetben állapodunk meg, ha a kínaiak által biztosított finanszírozási forrás kedvezőbb a Magyarország által egyébként elérhető bárminemű forrásnál, mert azt gondolom, hogy a nemzetstratégiai cél mellett a gazdaságpolitikai célokat is figyelembe kell venni, és nem lehet, mondjuk, elengedni az államadósságot egy ilyen beruházás nyomán, dacára annak, hogy létrejön egy olyan állami vagyon, persze, ami aztán nemzetgazdasági jelentőséggel bír.

Elnök úr, azt hiszem, hogy ennyi kérdés jött hozzám. Most annyi technikai kérdést szeretnék itt felvetni, és nem szeretném, ha ezt szemtelenségnek venné a bizottság, hogy volt az államtitkár úrhoz is egy kérdés a vajdasági program kapcsán és volt a kisebbségi vegyes bizottságok kapcsán egy kérdés Kalmár miniszteri biztos úrhoz, azt megbocsátaná-e a bizottság, ha én most visszamennék a minisztériumba dolgozni, vagy ragaszkodnak ahhoz, hogy a két választ én is végighallgassam.

ELNÖK: Köszönjük szépen a miniszter úr jelenlétét, azt gondolom, hogy megköszönjük a jelenlétét, hogy itt volt a bizottság előtt, az adott tájékoztatót és a válaszait, természetesen a két kérdés kapcsán államtitkár úr és miniszteri biztos úr válaszát nagyon szívesen várjuk, önnek pedig további jó munkát kívánunk, sok sikert és áldott adventet is, békés várakozást és áldott ünnepet kívánunk! *(Szijjártó Péter: Úgy legyen!)* Köszönöm szépen miniszter úrnak, és önt természetesen útjára bocsátjuk.

SZIJJÁRTÓ PÉTER külügyminiszter: Köszönöm szépen a lehetőséget képviselőtársaimnak és a további lehetőségekre is nyitott vagyok. Ahogy a Külügyi bizottságnak tettem ígéretet és be is tartottam, hogy akár év közben is egyszer vagy ahányszor gondolják, a fontos ügyek mentén szívesen jövök, a Külügyi bizottságba is évente kétszer vagy háromszor járok, tehát ha önök ezt szükségesnek gondolják, akkor az önök rendelkezésére is tudok állni, függetlenül az éves rendes meghallgatástól

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. *(Szijjártó Péter távozik az ülésteremből.)*

A délvidéki gazdaságfejlesztő csomag kapcsán érkezett kérdés megválaszolására akkor felkérem Magyar Levente államtitkár urat.

Magyar Levente válasza, reakciója

MAGYAR LEVENTE államtitkár (Külgazdasági és Külügyminisztérium): Köszönöm szépen a szót, elnök úr.

Tisztelt Bizottság! Szeretném megnyugtatni és biztosítani a tisztelt bizottság tagjait, hogy maximális átláthatóság és hatékony forrásfelhasználás azok az elvek, amelyek mentén szeretnénk ezt a programot végrehajtani. A finanszírozási láb úgy áll össze, hogy 30 milliárd forintnyi hitelt biztosít az Eximbank - ez egy elvi keret, amit természetesen a program végrehajtása és a forráslehívás függvényében meg tudunk újítani -, és 20 milliárdnyi vissza nem térítendő állami támogatás is a program részét képezi 3 év alatt. Természetesen ez is egy célösszeg, amit, ha rendkívül hatékony és sokszoros multiplikátorhatást kiváltva elköltésre kerül bizonyos időn belül, akkor szándékozunk megújítani.

Ami arról fog gondoskodni, hogy transzparensten és a lehető legnagyobb hatással, társadalmi hatással fognak elköltésre kerülni ezek az összegek, ez az az alapelv, amelyhez mi tartani fogjuk magunkat, és amely a magunk számára is kritériumot jelent, az az, hogy a források nagy része egy mikrohitelprogram keretében kerülne elköltésre, és talán az a szerb oligarchákról is elmondható, hogy nem a mikrohitelprogramokból gazdagodnak meg, úgyhogy már önmagában ez egy biztosíték lehet. Tehát 1-2, 5-10-15 millió forintos kkv-fejlesztési, forgóeszközhitel, beruházási hitel, önrésztámogatás azok a konstrukciók, amelyek mentén szeretnénk a forrásokat elkölteni.

Ami egy jogos kérdést felvethet, képviselő úr, az az, hogy a nagyobb beruházások esetén - mert nyilvánvalóan például az élelmiszeripar tekintetében ilyenekre is szükség lesz -, tehát a forintban mondva 100 milliós nagyságrendet elérő beruházások esetén hogyan biztosítható a transzparencia. Itt azt a szempontot messzemenően figyelembe kell venni, hogy egyfajta központosított döntéshozatali mechanizmus azért szükséges, mert itt olyan megfontolásokat is érvényesíteni kell, amelyek kellő diszkrécióval kezelendők, és itt kell majd ügyesen ötvözni azt, hogy egyrészt átlátható legyen, objektív legyen, ugyanakkor a hatékony döntéshozatal és végrehajtás is biztosításra kerüljön. Most dolgozunk az eljárásrenden, de természetesen mindenkitől örömmel várom a különböző javaslatokat, ötleteket, ha konkrét projekteket akár önök kidolgoztak vagy kidolgoztattak, akkor ezeket nagyon szívesen beemeljük, mert gyűjtjük a jó ötleteket.

Az egész programnak az a célja, hogy a 150 ezres vajdasági magyar közösséget megmozgassa mikroszinten is. Minden faluba el fogunk menni, minden háztartást el tudunk a VMSZ-en keresztül érni, tehát erről mindenki fog tudni. Mindenki előtt nyitva áll ez a program, nemcsak a nagyvállalkozók előtt, nemcsak a kisvállalkozók előtt, hanem mások előtt is. Lesz például egy ilyen lába a programnak, hogy fiatal családok, házaspárok, ha gazdálkodni szeretnének, akkor ehhez biztosítani fogjuk az életképes kisbirtokot házzal, földdel természetesen valamilyen racionális hitelkonstrukcióban, de el tudnak indulni akár nulláról is családok az önálló gazdálkodás útján. Tehát nagy reményekkel vagyunk a program iránt és még egyszer, az önök támogatására és segítségére is számítunk. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Miniszteri biztos úr!

Kalmár Ferenc válasza, reagálása

KALMÁR FERENC ANDRÁS miniszteri biztos: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Válaszolnék Szászfalvi alelnök úr és Szávay István képviselő úrnak a kérdésére a kisebbségi vegyes bizottságokat illetően.

Először is szögezzük le, hogy július 27-ei dátummal kaptam a kinevezést miniszterelnök úrtól mind a 6 kisebbségi vegyes bizottság társelnöki tisztségére. Ezt az követte, hogy levélben értesítettem a környező országok magyar misszióvezetőit, hogy vegyék fel a kapcsolatot a szomszédos országbeli megfelelő kormányzati egységgel, felelőssel és értesítsük őket, hogy megvan a magyar kinevezés, van egy új magyar társelnök és a munkát el kívánjuk indítani. Ezenkívül pedig felvettem a kapcsolatot a társmiszteriumokkal annak érdekében, hogy a szakértői háttérrel biztosítsuk ezekhez a kisebbségi vegyes bizottságokhoz. Ez eddig is így volt, viszont jelentős személycseréket javasoltak a miniszteriumok, úgyhogy ebben is le kellett folytatni jó néhány egyeztetést. Sőt ezenkívül még megkezdtem a tárgyalásokat az érintett magyarországi kisebbségi önkormányzatokkal, a nemzetiségi kisebbségi önkormányzatokkal, ezt is végigvittük, mindenki elmondta, hogy mik a főbb problémáik és kit szeretne delegálni a kisebbségi vegyes bizottságba.

Mindezeket körülbelül szeptember végére fejeztük be. Közben már jött egy kezdeményezés szlovén részről, hiszen a szlovénok voltak most a sorosok abban, hogy

ők kezdeményezzék a kisebbségi vegyes bizottsági ülést november 17-18-ára. Előkészítettük a bizottsági ülést, és egy nagyon konstruktív partneri viszonyban lezajló kooperatív bizottsági ülést tudtunk végigvinni - ez Lendván történt meg - jelentős eredményekkel. Számítottam arra, hogy bizonyos pontokban sokat fogunk vitatkozni, kiderült, hogy nem vitatkoztunk sokat, 10-15 perc alatt még a legvitatottabb pontokban is meg tudtunk állapodni, meg tudtunk egyezni. Ehhez hozzájárult az is, hogy néhány hónappal előtte - hiszen a miniszteri biztosi kinevezésemet április 1-jével kaptam, és április 1-jétől egészen az augusztusig történő időszakban - volt néhány kapcsolatfelvételem többek között Žmavc miniszter úrral is, aki a szlovén megfelelő a kisebbségi vegyes bizottságban. Ellátogattam Ljubljanába, megismerkedtünk, megbeszéltük a problémákat a bizottság több szlovén tagjával, úgyhogy így nem voltunk újak egymásnak és a problémák sem voltak újak. Nagyon konstruktív volt, nagyon jó eredménnyel zárult a bizottsági ülés.

Horvátország: Horvátországban a helyzet szintén így indult, hogy még a kinevezésem előtt Zágrábban felvettem a kapcsolatot Daria Krstičević asszonnyal, aki miniszterhelyettesi rangban van és a határon túli horvátok ügyeit rendezi. Hozzáteszem, hogy ő nem párttagként került abba a pozícióba, ő szarajevói származású horvát és ilyen minőségében intézi és látja el ezt a hivatalt. Ez azért fontos, mert annyira nem állt be ebbe, sőt nemhogy annyira, hanem egyáltalán nem állt be a horvát kormány által indított Magyarország elleni támadásba, és azt kell mondjam, hogy volt is eredményünk, hiszen szeptemberben elmentem Laskóra - ez egy falu Eszék mellett -, ahol a 470 éves magyar iskolánál le tudtuk tenni a sportcsarnok alapkövét. Ez egy körülbelül 200 millió forintos beruházás, amit az Eszék megyei tanács áll, finanszíroz, de ez benne volt az előző horvát-magyar megállapodásban, az előző jegyzőkönyvben, és most került arra sor, hogy az alapkövet letegyük.

Elő volt készítve a bizottsági ülés erre az évre, sőt ennek volt és lenne egy nagyon fontos jelentősége, hiszen 20 éves ebben az évben a magyar-horvát kisebbségi keretegyezmény, ami jól működik, és úgy szándékoztunk Krstičević asszonnyal, hogy kiadunk egy közös nyilatkozatot ebből az alkalomból, de közbeszóltak a választások. Mindenki arra számított, legalábbis közölünk, hogy majd januárban-februárban lesznek választások, de előrehozták novemberre, így ez közbeszólt és most egy exlex állapot van Horvátországban, nem tudják, hogy most Krstičević asszonynak milyen feladata lesz vagy nem lesz, hogy lesz-e kormány, még a parlament sem tudott megalakulni, úgyhogy ilyen problémákkal küszködünk, ezért nem tudtunk most továbblépni. Még hozzáteszem, hogy a budapesti horvát nagykövet is nagyon támogatja ezt a munkát és barátilag áll a dolgokhoz, legalábbis a kisebbségi dolgokhoz. Nem észleltünk semmilyen olyan támadást, ami a hivatalos horvát kormányfő által félmjelzett vonal lett volna. Menjünk tovább!

(Magyar Levente távozik az ülésteremből.)

Szerbia: Szerbiával van talán a legnagyobb probléma ilyen szempontból, mert ez egy személyi jellegű probléma, ugyanis nincs kinevezve részükről a kisebbségi vegyes bizottság társelnöke, nincs kivel tárgyalni per pillanat. Mindenféle csatornákon jeleztük, úgy a VMSZ-en keresztül, a VMSZ parlamenti frakcióján keresztül ezt a helyzetet, valamint még a múlt héten is járt nálam a szerb nagykövet, a szerb nagykövetségen keresztül Pintér Attila belgrádi magyar nagyköveten keresztül próbáljuk rendezni ezt a helyzetet, sürgetjük a kinevezést azért, hogy tudjunk tárgyalni.

Ennek ellenére azért részt vettünk és véleményeztük azt az akciótervet, kisebbségi akciótervet, amelyet Szerbiának elő kell készítenie és le kell tennie az asztalra Brüsszelben, hiszen az Európai Unió most nyitotta meg a 23. fejezet tárgyalását Szerbiával, ez pedig az emberi jogok és a nemzeti kisebbségi jogoknak a kérdésköre. Szabadkán voltam, előadást is tartottam azon a rendezvényen, ahol

Trócsányi igazságügyi miniszter úr a szerb kollégájával együtt nyitotta meg ezt a fórumot és műhelymunkát, ahol jeleztük, hogy melyek volnának a legfőbb problémák. Ezenkívül Pásztor Bálinttal tárgyaltam, Horgoson vettem részt '56-os rendezvényen, szóval, folynak a kapcsolatok, de sajnos még nincs társelnök, akivel hivatalosan tudjuk kezdeményezni a vegyes bizottság összehívását.

Románia: kérem szépen, Románia egy külön probléma, hogy így mondjam. Talán az is jelzi a kérdés súlyát, hogy addig, amíg a többi országgal a jegyzőkönyvek körülbelül 10-15 oldalnyiak, addig a Romániával, amin dolgozunk jegyzőkönyv, az most a 74. oldalnál tart. Ez még talán nem is volna olyan nagy probléma, de már kezd egy átláthatatlan anyag lenni, hiszen most már a fordítások helyességébe bonyolódik bele a két fél, hogy most ide jön a vessző vagy oda megy a vessző. Nekünk az volna az álláspontunk, hogy indítsunk egy új jegyzőkönyvet, ahol felvezetjük és leltárba vesszük a problémákat és valójában egy kicsit egyszerűbben tárgyaljuk meg az ügyeket. Részt vettem májusban, mielőtt Aureescu miniszter úr itt volt Budapesten, egy 18 órás tárgyaláson - ami azért nem volt semmi, szerda délben kezdtük el és másnap reggel 6 órakor fejeztük be és nem jutottunk a 74 oldalas jegyzőkönyv végére -, ahol előkerültek olyan problémák, mint például a Marosvásárhelyi Orvosi Egyetem, a csángókérdés, a restitúció.

Tessék elképzelni - nem tudom, mennyire titok ez vagy nem titok, de azért elmondom -, hogy amikor a marosvásárhelyi egyetemhez értünk, az orvosképzéshez, akkor Čamba államtitkár úr, aki a megfelelő román oldalról, elővette a marosvásárhelyi rektor úr levelét, felolvasta, hogy nem is hogy kéri, hanem talán utasítja az államtitkár urat, hogy semmibe ne menjen bele és ne tárgyalja ezt a helyzetet, hiszen az egyetemnek autonómiája van és majd az egyetem eldönti, hogy mi legyen, és az államtitkár úr széttárta a karjait és azt mondta, hogy ő nem tud mit csinálni. A másik kérdés a restitúció kérdése: vegyük elő a Mikó Kollégiumot, ezeket nem lehet elővenni, mert ezek bírósági szakaszban vannak és még befolyásolnánk a bírósági döntéseket, ezzel megvádolnának minket, úgyhogy akkor erről se beszéljünk. A csángókérdés: ez azért egy érdekes dolog, hiszen a magyarok Erdélyben vannak, de a Kárpát-koszorún kívül azért nem biztos, hogy azok olyan magyarok. Szóval, körülbelül így zajlik a tárgyalás. Akkor még Altusz Kristóf helyettes államtitkár volt a bizottság társelnöke.

Amikor engem kineveztek, kaptam Čamba államtitkár úrtól egy gratuláló levelet, én pedig javasoltam egy négyszemközti informális találkozót, hogy azzal indítsuk a munkát, ismerjük meg egymást. Erre végül is sor került úgy, hogy ők feltételül szabták, hogy a titkárok találkozzanak s a titkárok találkozójának az időpontját fixáljuk. Lefixáltuk, akkor találkoztunk itt Budapesten, körülbelül egy órát tárgyaltunk négyszemközt, a végkonklúziót esetleg zárt ülésen elmondanám, de így a tévé előtt most mégsem. A lényeg az, hogy ezt követően jött Ponta miniszterelnök úr lemondása, és mi lemondtuk a titkárok találkozóját, mert egyszerűen nem láttuk, hogy hol állnak meg a személycserék, mi fog történni, ugyanis először még arról volt szó, hogy Aureescu miniszter úr marad, végül is mégse maradt. Most még nem tisztázott, hogy Čamba államtitkár úr marad, vagy nem marad, Kelemen Hunortól a múlt hét végén azt az információt kaptam, hogy valószínűleg marad, úgyhogy vissza fogunk erre térni. A párbeszédet mindenképpen fenn akarjuk tartani és fogunk menni, sőt szó van arról, hogy miniszter úr ellátogatna Bukarestbe, létrejönne egy találkozó a két külügyminiszter között. Én szerencsésnek találnám, ha ez a mi találkozásunk előtt létrejöhetne, hogy nézzük meg, esetleges új román hozzáállást tapasztalhatunk-e vagy sem.

Közben mi történt? Jött a székely zászlóról a nagyváradi bíróság határozata, hogy ez egy reklámszázló - nem tudom, hogy például Németországban, ha a bajor zászlóról azt mondanák, hogy ez egy reklámszázló, mi történne -, valamint, amit itt Szávay képviselő úr felvetett, John Kerry levele, ami engem is megdöbbsentett.

Eloolvastam az interneten a levelet, de kicsit ott kavarodnak a dolgok, nem értettem tisztán, ugyanis dicséri azt az egyesült Romániát, amelyik 1918-ban jött létre - tehát nem a mostanit -, hogy '18-ban Románia az emberi jogoknak milyen bástyája volt; talán valami ilyesmit írt. Nekem erről egyből eszembe jutott - bocsánat, hogy ilyen személyes dologokról beszélek - édesapám sorsa, aki hadiárvaaként csak úgy tanulhatott tandíjmentesen, ha román iskolába járt, a '30-as években pedig először vasútforgalmi iskolát végzett, és azért, mert magyar volt, nem szolgálhatott Erdélyben és Erdélyen kívül sem fővonalon, csak mellékvonalon, ezért kihelyezték a mai Moldávia területére, Besszarábiába. Úgyhogy ennyit erről, el tudnék mondani néhány dolgot John Kerry miniszter úrnak. Romániáról körülbelül ennyi. Folytatjuk, a párbeszéd híve vagyok, és kell is tárgyalni minden további nélkül, hogy milyen eredménnyel és milyen hosszasan, ezt meglátjuk, de van erőnk, mármint van lelkiereink hozzá, én úgy gondolom.

Ukrajna: Ukrajnával az a helyzet, hogy megszűnt a kisebbségekkel foglalkozó hivatal körülbelül egy évvel ezelőtt, ezért nincs olyan szerv Kijevben, ahova egyenesen lehetne fordulni, de a kijevi magyar követségen keresztül megtaláltuk, hogy a kisebbségi ügyekkel a kulturális minisztérium foglalkozik, sőt ott Papp László első beosztottat fogadta egy miniszterhelyettes, aki azt mondja magáról, hogy ő lesz a kisebbségi vegyes bizottság ukrán társelnöke, még nincs kinevezve, de hogy hozzá fog ez tartozni. Mindenesetre az a nagykövetségi jelentés, amit megkaptunk ezután a találkozó után, biztatásra ad okot. Nem zárkózott el az elől, hogy Kárpátalján tartsuk a bizottsági üléseket. Az a helyzet, hogy most nekik kellene kezdeményezniük, mert mindig úgy van, hogy egyszer a magyar fél, egyszer a másik fél, és most az ukrán félnek kellene kezdeményeznie. Többször tárgyaltam mind a két kárpátaljai magyar szervezettel és abban maradtunk, hogy januárban fekdjünk rá erre az ügyre komolyabban. Fel fogunk sorakoztatni egy listát, ami a kárpátaljai magyarokat érinti, és akkor Kijevben kezdeményezünk egy találkozót a miniszterhelyettes úrral.

Szlovákia: itt az a helyzet, hogy van társelnök, a társelnökkel jövő hétfőn fogok találkozni itt Budapesten, ugyanis a kinevezésem után a budapesti szlovák nagykövet meghívott egy tárgyalásra és abban maradtunk, hogy ő majd meg fogja hívni a szlovák társelnököt Budapestre, és akkor ülünk le, tegyük le az alapját a további együttműködésnek. Tudni kell, hogy a szlovák társelnök Szlovákia minszki nagykövete, ő volt már hosszú évekkel ezelőtt is a társelnöke ennek a magyar-szlovák kisebbségi vegyes bizottságnak, elég elfoglalt ember, de most már összejött, úgyhogy a következő hétfőn fogunk találkozni itt, a szlovák nagykövetségen.

A nemzetpolitikai kérdések Szlovákia felé: voltam november 6-án Pozsonyban, találkoztam és tárgyaltam az MKP épületében és azon kívül is Csáky Pállal, Berényi Józseffel és Bárdos Gyulával, és megbeszéltük, hogy melyek azok a fő kérdések, amelyek őket a leginkább sújtják. Ők azt mondják, hogy ennek a jelenlegi magyar-szlovák kapcsolatnak van egy hozadéka feléjük, így fogalmazott - most ezt idézem -, hogy nem lőnek minket; nem szó szerint nyilvánvalóan, hanem különböző ügyekkel.

Van egy kiemelt nemzetpolitikai cél Szlovákiában, magyar nemzetpolitikai cél, mégpedig a márciusi választások, hiszen az MKP-nak be kellene jutnia a szlovák parlamentbe. Ha nem jut be most a szlovák parlamentbe, akkor már harmadszorra marad ki és akkor valóban át kell gondolni a szlovákiai magyar politizálást és politikát, lehet, hogy más alapokra kell helyezni vagy másként strukturálni az egészet, de sajnos a Híd-Most Párt - mondjam így - bezavart. Láttam a statisztikákat, nagyon sok szavazót elvisz, így az MKP nem érte el azt az 5 százalékot, ami kellett volna.

Ami a kisiskolákat illeti, van olyan Európa tanácsi javaslat, tudom idézni is, az 1985/2014-es - gondolom, hogy nem okoz meglepetést, ha azt mondom, hogy a Kalmár-jelentéshez kapcsolódó határozat, amit elfogadott az Európa Tanács -, és abban van egy olyan tétel, hogy abban az esetben is, ha nem érik el az osztályok a megfelelő létszámot, a gazdaságilag megfelelő létszámot, az identitásmegőrzés miatt

az országok tegyenek lépéseket és erőfeszítéseket annak érdekében, hogy ezek fennmaradjanak.

Nem tudom, tudja-e a tisztelt bizottság, de jelenleg itt tartózkodik Magyarországon az Európa Tanács 20 évvel ezelőtt megszavazott kisebbségvédelmi keretegyezményének a monitoring bizottsága Francesco Palermo dél-tiroli olasz szenátor vezetésével. Én tegnap este találkoztam velük és idéztem nekik ezt a problémát, mondtam nekik, sőt idéztem azt, hogy nemrégiben Bécsben, egy EBESZ-konferencián arról volt szó, hogy a kisebbségek helyzete egy adott országban, az az adott ország kormányának a felelőssége elsősorban. Ezért nyilvánvaló, ezeknek az iskoláknak a fenntartása elsősorban szlovák felelősség volna, csak kérdés az, hogy mi történik, ha bizonyos ország ezt nem csinálja.

Még a migráns-óshonos kérdés: kérem szépen, én nem vagyok annyira optimista, mint a miniszter úr, mert valójában nagyon sok fórumon keverik a dolgot. Sőt, ezt nem is indok vagy ok nélkül keverik, hiszen amint látjuk, Európába ezzel a nagy bevándorlással, migrációval gyakorlatilag - vannak olyan erők, amelyek azt mondják - a nemzetállamokat fel kell hígitani, sőt irányíthatóvá kell őket tenni egy bizonyos központból és ez bizonyos, mondjam így, politikai erőknek célja is, hogy az óshonos kisebbségeket a migránsokkal keverjék. Ezt mindig meg kell jegyeznünk és tisztázni kell, hogy ez nem ugyanaz és nem ugyanazok a jogok illetik meg őket. Köszönöm szépen, ennyit kívántam mondani. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Időközben Magyar Levente államtitkár úrnak is - miután válaszolt a délvidéki gazdaságfejlesztő kérdésre - távoznia kellett. Köszönöm szépen Kalmár Ferenc miniszteri biztos úr tájékoztatóját. *(Jelzésre:)* Szávay képviselő úr!

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm, elnök úr.

Tisztelt Bizottság! Miniszteri Biztos Úr! Csak két rövid megjegyzést! Egyrészt tényleg köszönöm én is ezt a nagyon részletes beszámolót, gyakorlatilag igazában egy meghallgatás napirendi pontot is kipipálhatunk ezzel, annyira részletes volt, amit hallhattunk, de jó szerintem, hogy erről is beszéltünk. Úgy fogalmazott itt képviselőtársam, hogy jó kezekbe került a bizottságok vezetése, egyelőre mi a magunk részéről is megelőlegezzük ezt a bizalmat önnek, de azért szeretnénk is látni, hogy ezek a dolgok egy kicsit jobban pörögjenek föl. Persze, nehéz úgy, hogy elég sok ellenhatással és ellenerővel kell megküzdeni, ezzel nyilvánvalóan mi is tisztában vagyunk, de mi azért arra biztatnánk önt, miniszteri biztos úr, hogy azért egy kicsit nagyobb kezdeményezőkésséggel és vehemenciával képviselje ezt az ügyet, mint ahogy azt Répás államtitkár asszony tette az elmúlt években, annál azért egy picit lehetne hatékonyabban is működtetni ezeket a bizottságokat, azt hiszem. Egy dolog az, hogy milyen ellenerők vannak, de azért nyilván azon is sok múlik, hogy a magyar társelnök és a magyar fél mennyire veszi ezt a feladatot komolyan.

A másik pedig, sajnálom, hogy államtitkár úrnak el kellett mennie. Nem tudom, van itt a tisztelt hölgyek és urak közül valaki még a Külügyminisztérium részéről? *(Nincs jelzés.)* Nincs. Akkor nincs, aki átadja neki, amit mondok, de talán majd a jegyzőkönyvet el fogja olvasni. Annyit ezzel kapcsolatban, a jegyzőkönyv kedvéért, hogy én köszönöm ezt a választ államtitkár úrnak is, és most vagyok annyira elegáns, hogy ennek az ügynek az előzményeit most már nem kívánom a bizottság elé hozni, úgyis azt hiszem, világos mindenki számára, hogy ez a történet honnan indult el. Mi akkor a magunk részéről ezt most egyelőre elhisszük, amit államtitkár úr mondott ezeknek a támogatásoknak az elköltésével, céljaival és transzparenciájával kapcsolatban, és oda is fogunk majd azért erre figyelni a jövőben is, mert fontosnak tartjuk, hogy egy ekkora támogatás valóban minél többekhez eljusson és az egész magyar közösség számára meg tudjon jelenni. Tehát azért erre figyelni fogunk, de

egyelőre elhisszük azt, hogy valóban így fog történni ezeknek a pénzeknek az elköltése, és sok sikert kívánunk ehhez a programhoz! Köszönöm szépen.

Az ülés berekesztése

ELNÖK: Köszönöm szépen. A mai bizottsági ülést, melynek Szijjártó Péter miniszter úr meghallgatása volt a fő napirendi pontja, lezárom. Köszönöm szépen minden kedves vendégünknek, érdeklődőnek, a bizottság tagjainak, alelnök uraknak a részvételét. A bizottsági ülést bezárom.

(Az ülés befejezésének időpontja: 11 óra 30 perc)

Pánczél Károly
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Bihariné Zsebők Erika